REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 22, 1966 — No. 746 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Zachtmoedige Soldaten

De kriticus van het bekende amerikaanse weekblad Saturday Review, die onder de schuilnaam Goodman Ace kritische aanmerkingen maakt met name op t.v. programma's, begint een van zijn artikelen met de mededeling dat hij in zijn hotelkamer en Gideon-bijbel vond, waarin stond te lezen, dat de zachtmoedigen de aarde zullen beërven. Hij vervolgt: "Je weet dan wel waar je aan toe bent."

Het klinkt ook enigszins vreemd: de zachtmoedigen zullen de aarde beërven. Komt de zachtmoedigen zo'n beloning wel toe? Want wanneer we het van de zachtmoedigen zouden moeten hebben, b.v. in de Vietnam-crisis of in het kerkelijk leven of in de strijd om sociale gerechtigheid, zou er dan zoveel tot stand komen?

De zachtmoedigen . . . .

Eerlijk gezegd, zouden we het wel als een eer beschouwen indien wij onder de zachtmoedigen werden gerekend? Waarschijnlijk niet. Een heilssoldaat die in volle overgave en kinderlijk geloof op de hoek van de straat uit volle borst 'Veilig in Jezus' armen' staat te zingen of een oud moedertje die met dankbare glans in haar ogen de Bijbel in haar gerimpelde handen houdt, zouden wij rangschikken onder de zachtmoedigen. Je hebt van die mensen, op wie we eigenlijk een beetje jaloers zijn, die over een eindeloos geduld beschikken en bijna nooit kwaad met kwaad vergelden. Maar een zakenman die tot de zachtmoedigen wordt gerekend kan volgens onze begrippen geen geslaagd zakenman zijn. Een zachtmoedige rechter of politieagent moet wel een mislukking zijn. Wij staan in onze beoordeling dus niet zover van 'Goodman Ace' af.

De wereld denkt niet te hoog van die zachtmoedigen. Volgens haar zijn het van die zacht-gekookte eitjes, die lui zonder ruggegraat, mensen met wie je alle kanten uit kunt. Ze worden als 'goody-goodies' altijd beetgenomen. Ze menen het goed, maar voor onze maatschappij zijn ze totaal ongeschikt.

Zijn we het daar niet grotendeels mee eens?

Wij spreken over de kerk toch als de *militia* Christi en wij zingen graag uit volle borst "Onward Christian *soldiers*".

Toch zegt Jezus: zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven. In de zaligsprekingen worden ook nog de barmhartigen en de vredestichters zalig gesproken. Maar, aan de andere kant, Paulus schrijft aan Timotheüs zich te gedragen als een goed *soldaat*, en vergelijkt zijn ambtswerk met een *veldtocht*. Niettemin hief Mozes, de *zachtmoedige*, toch zijn staf op met het doel: de overwinning op de Amalekieten. Zijn er dus zachtmoedige soldaten?

Deze combinatie wordt door sommige christenen als een moeilijkheid beschouwd. Moeten wij geen navolgers van Jezus zijn in zijn lijden? De brieven in het N.T. spreken hierover meer dan eens. Vooral tegenwoordig, nu de macht van de wereld zich steeds meer openbaart, hetgeen wij toch bezien in het licht van wat Jezus ons heeft meegedeeld, wordt de vraag opgeworpen: "Moeten wij ons niet onderwerpen aan de krachtige hand van God?" Siert het lijden om Christus' wil ons niet meer dan het toornen tegen onchristelijke praktijken? Waarom maken we ons zo druk om het onrecht ons aangedaan? God is toch rechter. Eens zal *Hij* rechtspreken.

Om eens wat dichter bij huis te blijven: zullen wij de zaak van Mr. Mostert en Mr. Hoogendoorn wel voor het gerecht slepen? Tonen wij door het onrecht te verdragen niet dat wij Christus volgen? Is het wel juist om de deur van de parlementsleden van Alberta plat te lopen om hen te bewegen geldelijke steun toe te zeggen voor het christelijk onderwijs? Is dit de 'logica' van de zachtmoedigen?

Dit zijn vragen die ons meer dan eens worden voorgelegd.

Zachtmoedige soldaten . . . .

Dat zijn geen soldaten die er op uit zijn om te plunderen, te verwoesten of landveroveraar te spelen. Men kan ze beter vergelijken met een *bevrijdings*leger of een politie-corps om de vrijheid te beschermen en het recht te handhaven. Zij zijn de mensen die het 'heb uw naaste lief als uzelf" in hun zwaard hebben gegraveerd. Zij zijn geen ordeverstoorders, maar vredestichters. Ze willen de gerechtigheid in deze wereld bevorderen. Daarom volgen ze ook de *gerechtelijke* weg. Ze lopen niet met spandoeken of dreigen met stakingen. Ze schoppen geen herrie in Ottawa of Washington. Zij nemen een *advocaat* in dienst en gebruiken de algemene publicatiemiddelen, zoals radio, t.v. en de nieuwsbladen om aan hun bezwaren bekendheid te geven. Want ze geloven dat het van *nationaal* belang is voor recht en gerechtigheid op te komen. Zelfs al moeten ze er voor *lijden*. Zelfs al worden ze uitgejouwd of gedwarsboomd; ze blijven protesteren op een manier die in overeenstemming is met de wet, waaraan *alle* burgers gehoorzaamheid verschuldigd zijn.

Wanneer de leiders echter de oren toestoppen voor het recht en de vrijheid beknotten, dan gaan zachtmoedige soldaten niet de boel op stelten zetten of de regering omverwerpen. Dan houden zij zich aan het woord van hun Heer die de zachtmoedigen (zij die zonder overmoed wachten op de uitspraak van de hoogste Rechter) de erfenis van de aarde heeft beloofd. Als zodanig zijn wij — althans moeten we zijn — zachtmoedige soldaten.

Nu we de gelegenheid ontvangen om meer dan eens en op verschillende wijzen de niet-christelijke medeburgers deze boodschap duidelijk te maken, moeten we de kansen waarnemen. Want er zijn velen die de tekst uit de bergrede interpreteren zoals 'Goodman Ace' dit doet in *Saturday Review*. De christenen hebben daar zelf enigszins schuld aan. In de tijd van de industriële revolutie is er meer dan eens van de kansels verkondigd dat de arbeiders zich aan hun heren moesten onderwerpen. De niet-christenen hebben toen het idee gekregen dat het lijden om Christus' wil hetzelfde is als lijdelijk toezien of passief zijn ingesteld.

Dit is een onjuiste voorstelling van "het lijden om Christus' wil". God verbiedt ons het deelnemen aan de politiek en sociale strijd niet. Integendeel! Hij eist van ons dat wij opkomen voor recht en gerechtigheid. De tweede tafel van de wet geeft daarvan getuigenis.

Aan de andere kant is het nodig dat wij proberen de niet-christenen een juiste voorstelling te geven van het bijbelse begrip 'zachtmoedigen'. Hoewel christenen worden geroepen om voor recht en gerechtigheid te strijden, betekent dit niet dat zij 'power-groups' vormen zoals ons die in de politiek bekend zijn. Indien onze verzoeken worden afgewezen dan kunnen we ons ook aan God overgeven, en wachten op de uitoefening van het recht Gods, dat Hij op Zijn tijd zal uitvoeren. Volgens de maatstaven van niet-christenen zal zo'n houding waarschijnlijk nogal weekdier-achtig aandoen. Wij kunnen dit vanuit menselijk standpunt bezien, begrijpen. Ons 'vreemde' gedrag stamt immers uit een andere wereld. Uit de gedachten- en leefwereld van de armen van geest.

In de zaligsprekingen zijn de armen van geest eigenlijk de mensen over wie het gaat. De zachtmoedigheid is een karaktertrek van die armen van geest. Zij kunnen zachtmoedig zijn (d.i. op Gods rechtvaardig beleid wachten), omdat zij armen van geest zijn (d.i. dat zij *alles* van Gods *genade* verwachten) en daarom ook geduldig op Zijn rechtsuitvoering kunnen wachten zonder ongeduldig te worden of opstandig te zijn.

Dit is het geheim van de christen. Daarom is hij een *zachtmoedig* soldaat.

Paul Tameling

HET VISSEIZOEN IS NOG VER WEG . . .

Leidschendam: Het duurt nog lang voordat het 29 mei is . . . Tot die datum liggen de bootjes voor de enthousiaste sportvissers werkeloos op de kant.

WELKOM

Zo heeft dan eindelijk de Christian Reformed Church een eigen theologisch tijdschrift: Calvin Theological Journal. Lang verwacht, maar het is er dan toch: en fatsoenlijke "paperback" met zijn 160 pagina's. We heten het nieuwe blad van harte welkom in de overigens niet kleine rij van publicaties van reformatorische huize. Wij zijn ons er sterk van bewust dat het nieuwe blad zich alleen zal wijden aan theologische journal-istiek. En dat hoeft dus geen saaie boel te zijn. Het Gereformeerd Theologisch Tijdschrift is een voorbeeld van frisheid in gehalte, toon en opmaak.

Wij maken gaarne melding van de geboorte van dit nieuwe blad, al beseffen wij dat het slechts in beperkte kring aandacht zal trekken. Wanneer een filmjuffrouw een cinemascopische zoen op de bakkebaarden van een filmmeneer drukt of iemand zich naar een nieuw wereldrecord zwemmen, rennen, fietsen, of autorijden hijgt, schreeuwen de publiciteitsmedia dat dat "groot nieuws" is. Doch waneer flink gestudeerd wordt om nieuwe inzichten te verwerven en het resultaat bescheiden wordt neergelegd in een tijdschrift, dat naar de aard van het blad slechts een kleine kring zal interesseren, lijkt het ons belangrijk genoeg daar even de aandacht op te vestigen.

A. Velthoen

P.S. In ons nummer van volgende week hopen wij een uitvoerige bespreking aan dit nieuwe blad te wijden. *Red.*

Misdaden worden geregistreerd

(*DK*) *Hannover* - Sedert 1961, met name sedert 13 augustus van dat jaar toen de muur in Berlijn werd gebouwd en de scheidingslijn dwars door Duitsland door mijnengordels en prikkeldraadversperringen werd bevestigd, hebben de soldaten van de grensbewakingstroepen van het "Nationale Volksleger" in meer dan 4600 gevallen misdaden jegens de menselijkheid begaan. Aldus werd vastgesteld door de "Centrale ter registratie van communistische geweldpleging", die onder leiding van de officier van justitie Morich in Salzgitter-Bad is gevestigd. Dit bureau krijgt nog lang niet alle inlichtingen omtrent aan de muur en de grens plaatsgevonden schietpartijen. Toch werden tot dusver dossiers aangelegd en gegevens verzameld over 4646 gevallen van moord, doodslag, vrijheidsberoving en het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel. Eind vorig jaar waren in deze centrale 2469 dossiers aangelegd van gevallen waarbij op vluchtelingen werd geschoten. In vele gevallen vonden de vluchtelingen daarbij de dood. Tot eind februari j.l. waren er nog 60 gevallen bij gekomen. Tot dusver is men er in 1566 gevallen in geslaagd er achter te komen wie de dader(s) was. In 762 gevallen werd de instructie gesloten en het dossier aan het Openbare Ministerie doorgezonden. Mocht het betrokken lid van de Oost-Duitse grens- of transportpolitie zelf naar de bondsrepubliek vluchten, dan moet hij er op rekenen voor de rechtbank te worden gedaagd.

Dit bureau in Salzgitter ontvangt van vele kanten gegevens. Alle Oost-Duitse grenssoldaten, die naar West-Duitsland vluchten, worden uitvoerig verhoord, ook over schietpartijen op vluchtelingen. Voorts moeten de leden van de Berlijnse politie en douane die aan de muur dienst doen, evenals de ambtenaren van de West-Duitse grensbescherming melding maken van ieder voorval. Alle gegevens, die in Salzgitter worden ontvangen, worden nauwkeurig nagegaan. Van denunciaties en vermoedens wordt geen nota genomen. Bij vluchtpogingen zijn velen om het leven gekomen. Zolang men er niet in is geslaagd achter hun naam te komen, wordt van ieder "onbekend" geval toch een dossier aangelegd. Het is vaak een heel ingewikkelde puzzle om achter de namen van de slachtoffers, evenals van degenen die geschoten hebben, te komen. Toch slaagt men er in vele gevallen in. Zo wist men jarenlang niet, dat de op 4 september 1962 op de kerkhofmuur van de Sophiakerk in Oost-Berlijn doodgeschoten man, Ernst Mundt heette. Evenmin hadden diens moordenaars verwacht, dat hun namen ooit bekend zouden worden. Toch kwam men er in Salzgitter achter wie het waren. Het waren de kapiteins van de Oost-Duitse transportpolitie Steib en Maul. Zij kregen voor het doodschieten van deze vluchteling ieder een premie, resp. van 200 en 100 Oostmark.

Toen op 24 augustus 1961 de arbeider Günther Litfin, terwijl hij trachtte door de Humboldt-haven te zwemmen en zo naar West-Berlijn te komen, werd doodgeschoten, wist men aanvankelijk alleen de naam van het slachtoffer. Een paar maanden later kon men in het betreffende dossier in Salzgitter de namen noteren van degenen, die de dodelijke schoten hadden afgevuurd. Het waren weer twee leden van de transportpolitie: Herbert Paul en Heinz Reichel. Ook zij kregen ieder een premie van 500 Oostmark ,alsmede een gouden polshorloge en speciaal verlof. Bovendien werd hen voor het front van de troep het "Ereteken" van de Volkspolitie verleend.

NIET-SCHIETEN WORDT BESTRAFT

De functionarissen van de Sowjet-zone beweren weliswaar herhaaldelijk, dat er geen speciaal "schietbevel" voor de grensbewakingstroepen bestaat, maar gevluchte grenssoldaten hebben allemaal verklaard, dat er wel degelijk een bevel tot schieten is. Wanneer soldaten niet op vluchtelingen schieten en dit wordt ontdekt, dan worden zij wegens "het niet-vervullen van strijd-opdrachten" bestraft. Soldaat Focke van een grenscompagnie aan de grens tussen Thuringen en Beieren werd door een Oost-Duitse militaire rechtbank tot dertig maanden tuchthuis veroordeeld omdat hij niet had geschoten op zijn maat, die tijdens een patrouille naar Beieren vluchtte. De grensbrigade I, die in Berlijn aan de muur is gedetacheerd heeft in twintig gevallen vluchtelingen dodelijk gewond. Deze brigade kreeg onlangs de naam "Brigade van de dertiende augustus".

Fritz Hanke was een van de Oost-Duitse grenssoldaten, die zijn geweer op een vluchteling richtte. Hij trof op 5 juni 1962 een vluchteling in de Harz in de nabijheid van de demarcatielijn. Toen Hanke ruim een half jaar later, op 3 februari 1963, zelf naar West-Duitsland vluchtte, werd hij gearresteerd en wegens poging tot doodslag tot 15 maanden gevangenisstraf veroordeeld.

Karl Meister-Waldorf

Uit: Deutsche Korrespondenz.

NEDERLANDSE KOE IS NUMMER EEN

De wereld telt ongeveer 980 miljoen koeien etc. Die miljoenen koeien leveren totaal een jaarlijkse melkproduktie aan de wereld van ca. 325 miljoen ton. Niet alle koeien zijn even beste melkgevers. In onze grafiek geven wij een overzicht van diverse belangrijke landen in de melkproduktie. De beste melkkoeien ter wereld staan in Nederland want de gemiddelde melkproduktie per koe bedraagt in ons land jaarlijks bijna 4200 kg. Nederland wordt op de voet gevolgd door de Belgische koeien. De verschillen in de gemiddelde melkproduktie worden veroorzaakt door o.a. het ras van de koe, het voedsel e.d.

Van Orangeville naar Ottawa!

De vorige week schreven we over het, volgens Pierre Berton, "idiote standpunt" van Mr. Dirk Hoogendoorn, een standpunt dat door de Steelworkers van Orangeville ook niet werd gerespecteerd zodat ze er zelfs over gingen staken. De staking had natuurlijk tot doel om de Company te dwingen hem te ontslaan als hij bleef weigeren steun te geven aan hun organisatie. Toen dat ook niet hielp werd het geschil tussen de Company en de Steelworkers aan een uit één man bestaande arbitrageraad voorgelegd. Judge Moore wilde niet eens het standpunt van Mr. Hoogendoorn aan horen en in een uitgebreide uitspraak besloot hij de Company op te dragen Mr. Hoogendoorn te ontslaan als hij binnen zeven dagen niet een verklaring tekende waarin hij toestemde om Steelworkers' contributie van zijn loon af te houden.

De Committee for Justice and Liberty (C.J.L. Foundation) heeft op 11 april haar mening uitgesproken over deze raadselachtige uitspraak in een "press release". dat diezelfde dag werd doorgegeven aan plm. 100 nieuwsbladen. We laten hier onvertaald de tekst volgen.

Judge G. H. F. Moore has ordered Greening Metal Products and Screening Equipment Company to discharge Dirk Hoogendorn if he will not sign an authorization to deduct Steelworkers dues from his pay. The Judge had been appointed to arbitrate the recent dispute involving Mr. Dirk Hoogendoorn - the Orangeville worker who resolutely refuses to pay Steelworkers dues as a condition of his continued employment and who, instead, contributes to the Christian Labour Association of Canada and the Red Cross.

The C.J.L. Foundation sharply disagrees with the Judge's reasons for decision.

1. Judge Moore frankly admits that Mr. Hoogendoorn "was not notified of nor present at" the hearing which centered around his refusal to pay Steelworkers dues. How can justice be upheld when the key figure is not even given a chance to present his viewpoint and defense? Judge Moore was appointed to arbitrate, not making an arbitrary decision.

2. Judge Moore erroneously claims that Hoogendoorn's "reasons for not executing and delivering the authorization (to deduct Steelworkers dues) within a stated time are immaterial to the issue before me." How can Judge Moore reach this shocking conclusion without even hearing Mr. Hoogendoorn? Judge Moore was appointed to hear the case, not to assume things.

Judge Maare must know that *The Canadian Bill of Rights* declares that ". . . in particular, no law of Canada shall be construed or applied to as to . . . deprive a person of the right to a fair hearing in accordance with the principles of fundamental justice for the determination of his rights and obligations."

3. Judge Moore states that "Section 35 of *The Labour Relations Act* specifically provides that a collective agreement may include a provision requiring the payment of dues or contributions to a trade union." He argues that "the alternative to an employee who feels he cannot authorize a deduction for union dues would seem to be employment with a firm that has not as yet made such an agreement." Why does Judge Moore ignore Sections 3, 36(b) and 52 of *The Labour Relations Act*, Section 4(2) of *The Ontario Human Rights Code*, Sections 1 and 2 of *The Canadian Bill of Rights*, and Articles 20(2) and 23(1) of the United Nations' *Universal Declaration of Human Rights*, all protecting the right to work and freedom of association and forbidding coercion and discrimination? Judge Moore was appointed to administer justice, not to undermine freedom.

Surely the principle of religious and political freedom applies also to Mr. Hoogendoorn, a Canadian citizen, who affirms, as does *The Canadian Bill of Rights*, "that the Canadian Nation is founded upon principles that acknowledge the supremacy of God," and who, therefore, chooses to support the Christian Labour Association of Canada and not the United Steelworkers of America which subscribes to principles inconsistent with his own.

In view of the foregoing and in the interest of the preservation of justice and liberty, the C.J.L. Foundation has decided to lend Mr. Hoogendoorn whatever legal advice and assistance he may need in order to bring his courageous fight *for* freedom of association and religion and *against* compulsion and discrimination to a successful conclusion.

We sincerely hope that every freedom-loving citizen will follow the excellent example of more than 1,500 Canadians who have sent us their donations totalling $3,211.03.

De dag nadat Mr. Vandezande door verschillende televisie stations werd geïnterviewd, dus op Goede Vrijdag, kregen de televisie kijkers rondom Hamilton en Toronto iets te horen wat ze niet gauw zullen vergeten. Met Mr. Murray Cotterill, Public Relations Director van de United Steelworkers of America, was namelijk ook een interview gehouden. Mr. Cotterill was niet best te spreken. Dat kon je direct merken op de manier waarop hij bijtend de woorden uitsprak. Ook hij had Mr. Vandezande gehoord die vorige avond. Hij had vooral bezwaar dat het er om ging dat Christelijke overtuigingen een rol spelen in iemands kijk op het leven en zijn werk. Mr. Vandezande was een vrome farizeeër of sadduceeër, zei hij. Hij durfde zelfs te zeggen dat als Christus nu nog op aarde was, Hij de heren van de C.J.L. Foundation en van de C.L.A.C. eens flink de waarheid zou zeggen. Alsof de Here niet alomtegenwoordig is en alsof Hij ook niet gehoord heeft wat de man Cotterill had te zeggen over iets dat Hem ongetwijfeld heel dierbaar is, namelijk dat Christenen aan hun geloof uiting geven óók op het publieke terrein van het leven.

Op zaterdag kreeg Mr. Hoogendoorn officieel bericht van de Company dat hij ontslagen zou worden als hij niet voor vrijdag 15 april de hem toegezonden verklaring tekende en terugstuurde naar de Company.

Maandagmorgen 11 april ging Mr. Hoogendoorn zoals gewoonlijk naar zijn werk. Dat hadden de Steelworkers niet verwacht en toen hij binnenkwam slingerden ze verschillende verwensingen op hem af die we hier beter ongenoemd laten. Zoals Mr. Hoogendoorn later aan een verslaggever vertelde, keken sommigen alsof ze zijn bloed wel wilden drinken. Het werd hem die morgen te machtig. De "silent treatment" in de fabriek, de hatelijke opmerkingen, de bespottingen van de andere werknemers, mensen met wie hij jaren lang samen gewerkt had, hadden het zo gewenste effect bereikt. Sommigen wilden wel met hem spreken, maar hij vernam dat ze dat niet durfden omdat het hun verboden was door de Steelworkers. In de stad werd hij lastig gevallen als hij daar moest wezen. Ook was er een held op sokken geweest die hem een foto van hemzelf toegestuurd had waarop met dikke letters stond geschreven: "You Despicable Skunk". Gelukkig waren er ook bemoedigende, opbeurende brieven gekomen. Hij is die middag maar thuis gebleven. Zijn dokter had hem onderzocht en gaf hem te kennen dat hij voor de rest van de week beter thuis kon blijven.

Gedurende de volgende dagen werden weer langdurige besprekingen gehouden met onze advocaat, Mr. Brian A. Kelsey. Tezamen met Mr. Hoogendoorn werd besloten om te trachten het besluit van Judge Moore ongeldig te laten verklaren. Op woensdag 13 april werd, weer in de vorm van een "press release", door de C.J.L. Foundation het volgende bekendgemaakt:

> Dirk Hoogendoorn is courageously continuing his long fight for freedom of association and religion!
>
> Today he instructed Mr. Brian A. Kelsey, a Toronto lawyer, to immediately initiate court action with the aim to set aside Judge G. H. F. Moore's arbitration award ordering the Orangeville Greening Metal Products and Screening Equipment Company to discharge Mr. Hoogendoorn if he refuses to pay dues to the United Stellworkers of America as a condition of his continued employment with the firm he joined more than 10 years ago — almost seven years before the Steelworkers moved in and began to close in on him.
>
> Mr. Hoogendoorn strongly objects to supporting the Steelworkers "mainly because in its principles and practices it fails to adhere to the Biblical principles that should govern labour relations . . . ." and, instead, adheres to socialism and supports the New Democratic Party. He is a long-time member of the Christian Labour Association of Canada — a government-ment-certified independent Christian trade union movement with about 70 locals and 3,000 members in Ontario, Manitoba, Alberta and British Columbia.
>
> The Orangeville worker believes that a man's right to join the union of his free choice should be respected by all, and that no union should have the right to force any worker to support it in order to hold or obtain a job. **Unions which resort to coercion are guilty of discrimination, for they compel workers to support a labour organization whose principles and practices they cannot in good conscience endorse.**
>
> Mr. Hoogendoorn is convinced that the Steelworkers dictatorial demand that he support its social program in order to keep his job, is in violation of Section 4(2) of The Ontario Human Rights Code which states: "No trade union shall . . . discriminate against any person . . . because of . . . creed . . .", and contrary to The Canadian Bill of Rights which declares, "it is hereby recognized and declared that in Canada there have existed and shall continue to exist without discrimination by reason of . . . religion . . . , the following human rights and fundamental freedoms, namely, . . . freedom of religion . . . and . . . freedom of assembly and association . . . ."
>
> To prove that he is not unwilling to part with his hard-earned money, Mr. Hoogendoorn has been paying $5.00 per month (the equivalent of Steelworkers dues) to the Red Cross. He has even offered to pay $10.00 per month, but the Steelworkers would not accept Mr. Hoogendoorn's generous compromise.
>
> The C.J.L. Foundation has decided to support Mr. Hoogendoorn in every way possible. The Foundation deeply deplores the Steelworkers' flagrant violation of Mr. Hoogendoorn's constitutional rights and freedoms. It is convinced that the ugly practice of **compulsory** union membership and check-off violates every Canadian's right to freedom of association and religion. No citizen should be discriminated against on account of his faith, be it Christian or otherwise. All workers should have equality of opportunity to ply their trade. Every trade union should help to safeguard the workers' God-given right to work. And nobody should interfere with a man's responsible exercise of freedom.
>
> The Foundation is also supporting Mr. Clarence Mostert, a Vancouver diesel mechanic, who initiated Supreme Court action after he lost his job on account of his refusal to join the International Association of Machinists which subscribes to the "class struggle". It has also endorsed the legal action begun by Mr. Tony Van Manen of Rexdale, who refuses to support the socialist Canadian Union of Public Employees.

Tot vandaag, 15 april, heeft Mr. Hoogendoorn zijn officiële ontslagbrief nog niet ontvangen. We hopen dat, mocht zijn gezondheid het toelaten, hij a.s. maandag weer op het werk kan wezen. Op 13 april werd ook door de Nationale Leider van de Social Credit Party, Mr. Robert N. Thompson, een "press release" uitgegeven, wat wel bewijst dat deze invloedrijke man volledig instemt met het Christelijke standpunt van Mr. Hoogendoorn. Hier volgt Mr. Thompson's verklaring welke door zijn kantoor in Ottawa aan de Canadese nieuwsdiensten werd bekend gemaakt.

> OTTAWA — "To force a man as a condition of employment to contribute to the coffers of a union which supports, morally and financially, a political party is discrimination of the worst kind and a flagrant denial of the basic principles of freedom and democracy," Robert Thompson, National Leader of the Social Credit Party, said today.
>
> Mr. Thompson said the case of Dirk Hoogendoorn, a metal worker in Orangeville, Ontario should be of grave concern to all freedom loving people.
>
> Mr. Hoogendoorn has refused to pay dues to the United Steelworkers Union of America because the union contributes to the New Democratic Party. He is the oldest employee at Greening Metal Products and had worked there for about six years before USW local 6266 organized the workers and became the bargaining agent. He has contributed a sum equal to the regular union dues to the Red Cross each month. A report by Judge G. H. F. Moore, a one man arbitration board, said that since the contract between the company and the union calls for all employees to pay dues, Mr. Hoogendoorn must pay or be dismissed.
>
> Mr. Thompson said he found it hard to believe that labor unions, which played such a fortright role in winning justice and dignity for the working man, would allow such a dictatorial situation to exist within its ranks. He also challenged the legality of a contract which forced a man to contribute to a particular political party.
>
> "This is an outright breach of the Canadian Bill of Rights, the Ontario Human Rights Code and the United Nations Charter," Mr. Thompson claimed. "More than that it is against the principles set out by the Ontario Labour Relations Act which governs the operations of unions in Ontario," he added.
>
> Mr. Thompson pointed out the preamble to the Bill of Rights which states: "The Parliament of Canada, affirming that the Canadian nation is founded upon principles that acknowledge the supremacy of God, the dignity and worth of the human person and the position of the family in a society of free men and free institutions . . ."
>
> He said the Ontario Labour Relations Act provided that: "Every person is free to join a trade union of his own choice."
>
> The Social Credit Leader said he favored a strong labor movement, but argued that compulsion was not the best way to achieve strength. "If a union has to resort to coercion in order to become strong it has already demonstrated its weakness, because it has failed to capture the imagnination of the working man," he concluded.

Mr. Hoogendoorn is niet de enige die het hard te verduren heeft. De C.J.L. Foundation houdt geregeld contact met verscheidene mensen woonachtig rondom Toronto en Brampton. Ook zij hebben het Christelijk geloof lief en kunnen zich daarom niet verenigen met de socialistische vakbonden, die zogenaamde "union-security" contracten afsloten met hun werkgevers. We hopen en bidden dat de rechten en vrijheden van deze mensen gerespecterd mogen worden bij de besprekingen waar de C.J.L. Foundation ook vertegenwoordigd is. Mocht het zover komen dat ook deze mensen in hun recht aangetast worden, dan zal de C.J.L. Foundation als altijd klaar staan om te trachten recht en gerechtigheid te doen zegevieren. Mogen we op Uw daadwerkelijke hulp rekenen?

Namens de C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.
S. De Jong,

P.S. Hebt U al een brief geschreven naar de redakteur van Uw krant, naar Uw M.P. en M.P.P.?

FREEDOM

is everybody's business!

SEND YOUR DOLLAR to C.J.L. FREEDOM FUND

P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

The Committee for Justice and Liberty mailed more than 6,500 letters requesting $1.00 to finance its actions for freedom of association. What has been your response?

Balance as of last week	— 1,511 contributors	— $3,211.03
Received this week	— 74 contributors	— 302.80
Balance as of today	— 1,585 contributors	— $3,513.83

Scotiabank heeft een nieuw filiaal in Rotterdam

Als U geld naar huis stuurt . . . stuur het via ons nieuw filiaal in Rotterdam

**WESTBLAAK 30/32
ROTTERDAM
THE NETHERLANDS**

. . . het verzekert U van

*VEILIGER . . .
VLUGGER . .
BETER
SERVICE*

THE BANK OF NOVA SCOTIA

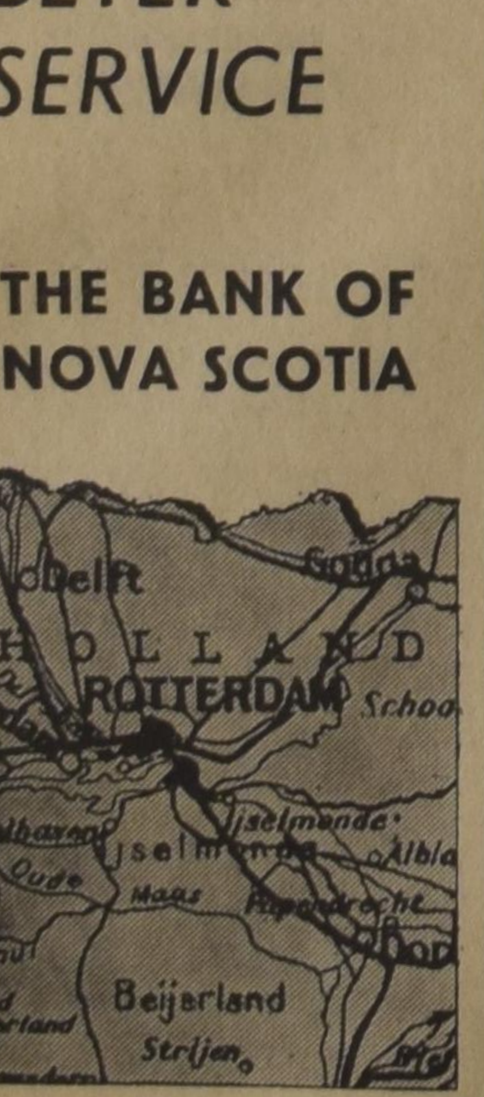

LEZERS SCHRIJVEN

LEVENS ZONDER LIEFDE

Mijnheer de Redakteur,

Ik voel me genoodzaakt mijn bezwaren te schrijven tegen uw artikel "Levens zonder liefde" in uw nr. 742 (25 maart). U schrijft dat het "noodlottig" is wanneer een kind niet weet en ervaart wat ouderliefde is. En "het helpt niet om zo'n kind te vertellen, dat God liefde is. Zulke woorden kaatsen terug, tenzij de liefde van vader en moeder wordt beleefd."

Het is weer het oude liedje, zoals wij het hier al zo dikwijls hoorden. 't Evangelie van Gods liefde is enkel voor nette opgevoede mensen. Ze noemen dat hier verbondskinderen, niet?

De Here Jezus zei zelf, dat Gods zoekende liefde uitgaat tot hoeren en tollenaars, dus tot home breakers.

Neen, mijnheer de redakteur, u moet de goddelijke Liefde niet met een menselijke maatstaf meten. Dan randt U God's liefde, ja God zelf aan.

Het is pas noodlottig wanneer wij die goddelijke Liefde niet kennen en wedervaren. Ook die goddelijke Liefde kaatst terug bij wel opgevoede kinderen, indien we de kloppende Heiland geen toegang verlenen in ons hart.

J. C. Huyer.
Shanty, Bay, Ont.

Naschrift van de redaktie.

Jammer, dat onze geachte correspondent niet gelezen heeft, wat er stond. Had hij dit gedaan, dan had hij niet gesproken van "het oude liedje, dat Gods liefde alleen voor nette opgevoede mensen" is. Eerlijk gezegd, kennen wij dit lied niet.

Daar ging het zeker in ons artikel niet over. Wat wij trachtten te schrijven is, dat er zoveel mensen zijn, die niet weten wat liefhebben is of geliefd te worden. Als er iemand geweest is, die ons de liefde Gods getoond heeft, dan is het Jezus Christus. Maar Hij heeft dan ook liefgehad tot het einde!

Red.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

Jan Drent schrijft uit een ver land:

Avondmaal in Spanje

Enkele weken voordat wij naar Nederland vertrokken ontvingen we van een lieve oude dame (die we vanuit Nederland kenden) een paar brieven waarin ze ons mededeelde dat ze de wintermaanden op het Spaanse eiland in de Middellandse Zee, Majorca, doorbracht vanwege haar reumatiek. Ze schreef ons in opgewonden woorden hoe mooi het er was, dat ze iedere dag verse mimosa op de tafel had staan en dat de mensen iedere dag in zee zwommen (februari).

Bij informatie bleek ons dat een retourtje naar Majorca slechts weinig meer kostte dan een retourtje Nederland en zodoende besloten we ook een week in Majorca door te brengen.

Wat is men een bevoorrecht persoon wanneer men werk heeft waardoor men veel moet reizen. De jet-vliegtuigen hebben de wereld klein gemaakt en het reizen gemakkelijk.

Op de heenreis naar Nederland waren we via Halifax naar Amsterdam gevlogen. We vertrokken per Electra van de K.L.M. via Barcelona naar Palma op Majorca, waar we vier uur na ons vertrek uit Amsterdam aankwamen.

We namen direct een taxi naar het adres van de oude dame. Zij is een weduwe en heeft op haar hoge leeftijd nog goed Spaans geleerd... Ze vertelde ons dat er een evangelische kerk was. We konden er echter niet samen heen gaan, omdat zij de volgende dag weer naar Nederland vertrok. Zodoende gingen we met ons tweeën de volgende zondagmorgen op zoek naar het opgegeven adres. Op dit adres was echter geen kerk en niemand verstond ons of kon ons inlichten waar de kerk dan wel was. Zodoende zijn we maar naar de grote R.K. kathedraal gegaan, omdat we toch in een eredienst wilden zijn.. Majorca heeft de op één na grootste kathedraal van Spanje. Men is er in 1200 aan begonnen te bouwen en in 1600 is de kerk ingezegend. Men had in die dagen blijkbaar geen haast en verwachtte ook niet direct de wederkomst van onze Heiland.

Ik zal U de schoonheid van dit bedehuis niet beschrijven. Het is prachtig. Bovenin de muur achter het altaar zijn drie grote felle glas-in-lood ramen. Eén groot bovenaan en twee kleinere ter weerszijden iets lager, niet bijzonder mooi, maar toch indrukwekkend, omdat de zuidelijke zon er fel door scheen en men direct moest denken aan de Drieëenheid. De kerk was gevuld met enkele duizenden gelovigen en heel wat nieuwsgierigen. Aan weerszijden een mooie preekstoel, hoog tegen een der pilaren, waarin twee priesters in witte klederen. Op het podium zaten drie hoge geestelijken, misschien wel een bisschop of een kardinaal, ze waren in prachtige goudkleurige gewaden gehuld. Een der priesters in de preekstoel las iets voor op een verheven toon, zo nu en dan onderbroken door een prachtig koor dat we niet konden zien. Het was een lust voor oog en oor en we waren er diep van ontroerd. Het was een indrukwekkende eredienst, zonder dat we er iets van begrepen. Het had zo te zeggen ook een afgodsdienst kunnen zijn en we dachten: hoe is het mogelijk dat een kerk een eredienst heeft die mooi is maar waar een vreemdeling niets van begrijpt.

De volgende dagen hebben we in ons gehuurde Fiatje het prachtige eiland bewonderd. Gelukkig zagen we in een Spaanse courant die speciaal voor de vreemdelingen in 't Engelse gedrukt wordt en in de hotels verkrijgbaar is, een advertentie van de Protestantse kerk met het juiste adres. Er was een avondmaalsdienst op donderdagavond vóór Goede Vrijdag met Engelse vertalingen; en op Goede Vrijdagmorgen een dienst voor vreemdelingen en daarna voor de Spanjaarden.

Er was ook een R.K. processie waar de hele stad voor op stelten stond, maar we kozen voor de avondmaalsdienst.

Het bleek dat ze enkele jaren geleden een nieuwe, mooie kerk hadden gebouwd voor 150 à 200 personen. De kerk was goed gevuld met meest Spanjaarden en verschillende vreemdelingen. Al het licht was indirect, mooie houten banken, op het podium de avondmaalstafel met 2 vazen met bloemen aan weerszijden van het avondmaalsservies. Op de hoek van de tafel een grote bijbel die geopend was naar de gemeente, voor de avondmaalstafel een lange bank met kussen om op te knielen.

Om 8 uur 's morgens was de kerk goed gevuld en kwamen twee dominees binnen in zwarte toga's met witte bef. Ze namen op stoelen plaats achter de avondmaalstafel. We kregen een programma met de orde van dienst en een Engelse bijbel.

Het gehele hoofdstuk Lucas 22 werd in gedeelten gelezen met afwisseling van gemeentezang. We konden de Spaanse gezangen meezingen omdat de wijzen voor ons bekend waren. B.v. "Holy, holy, holy" en "On the Old Rugged Cross". Wanneer men weet dat ze de u als oe uitspreken en de j als k, dan gaat het meezingen aardig.

Op het programmablaadje stond dat allen die belijdende leden waren van andere kerken, uitgenodigd werden om deel te nemen aan het Avondmaal. Toen het bijbellezen ten einde was werd het tafelkleed van het avondmaalservies afgehaald en het brood gebroken en de wijn in een groot glas geschonken. Nadat de dominee blijkbaar het formulier had voorgelezen kwamen de mensen naar voren en knielden voor de bank neer, ongeveer tien tegelijk. De derde keer gingen wij ook naar voren en knielden neer. De ene dominee gaf ons het brood en zei ongeveer: "In momento Jezus Christo". Direct daarna kregen we de wijn uit het grote glas van de andere dominee, die ook weer zacht zei: "In momento Jezus Christo".

Terwijl wij weer naar onze plaatsen gingen, kwamen anderen naar voren. Alles heel ordelijk en heel eerbiedig en plechtig. De meeste vrouwen hadden hun hoofden bedekt met zwarte hoofddoeken (mantilla's).

Na nogmaals een gezang gezongen te hebben en na gebed en dankzegging was de dienst over en gaven we onze gift in het offerzakje aan de uitgang.

Een avondmaalsdienst in het Roomse Spanje die we nooit zullen vergeten, op dezelfde tijd als de Here Jezus het deed met zijn discipelen: vóór Goede Vrijdag!

De volgende morgen waren we de eersten om Goede Vrijdag te vieren. De dominee stond bij de ingang ons te verwelkomen. De dienst zou om 9.45 beginnen. De dominee vertelde ons o.a. dat volgens de statistieken de Nederlanders de meest religieuze mensen waren...

We stonden nog maar even met hem te praten, toen er een ander echtpaar aankwam. Ongetwijfeld ook Nederlanders. We zeiden "goede morgen". Zij zeiden: "goede morgen" en we stelden ons wederzijds voor. We bleken wederzijdse familie te hebben en legio gezamenlijke kennissen.

Er waren slechts ongeveer 20 mensen voor deze vroege internationale dienst, erg teleurstellend in een stad met duizenden vreemdelingen. Hadden we de vorige avond in het Spaans gezongen, nu zongen we gezangen in Engels, Frans en Duits. Wat waren we dankbaar dat we deze talen wat kenden en dus uit volle borst mee konden zingen. Toen we de mooie kerk verlieten, stonden de Spanjaarden al te wachten om onze plaatsen in te nemen.

Jan Drent.

CHRISTELIJK HUWELIJKS CONTACT BUREAU

Sinds de vorige opgave hebben wij, onder welgemeende dank, de volgende giften ontvangen, die wij aan de betreffende instantie hebben doorgezonden: H.V. te R. $5.00, B.S. te T. $2.00, JdB te P.P. $2.00, A.A. te T. $5.00.

BELLEVUE HOUSE, KINGSTON, ONTARIO wordt op het ogenblik in opdracht van de federale regering geheel gerestaureerd als herinnering aan de eerste Prime Minister van Canada, Sir John A. Macdonald. Toen deze laatste dit huis betrok schreef hij aan zijn schoonzus: "Ik heb een landhuisje, of liever, met alle verschuldigde eerbied, een villa, gevonden in de buurt van Harpers' Cottage. Het was oorspronkelijk gebouwd voor een gepensionneerde kruidenier, die een fantastische zaak heeft weten op te bouwen." Het werd gewoonlijk, naar de eerste eignaar, Teacaddy Castle genoemd. (Globe and Mail Photo.)

Sociale Snippers

Eindelijk is het zo ver. In Tokio is een luxe-hotel voor honden geopend. Het moet een waar paleisje zijn. De pensionprijs is niet mis — 50 gulden per dag. Maar daarvoor krijgt dan ook elke hond een eigen kamer, met een rustbank, een eigen tuintje, een bad en alle mogelijke lekkernijen. Vijf meisjes en twee dierenartsen staan doorlopend klaar om hun dure gasten behulpzaam te zijn. Wat een hondenleven.

*

Ook een graaf Zuylen van Nijevelt heeft in een dringende behoefte voorzien. Op zijn landgoed Duinrell, in Wassenaar, komt een vast caravankamp. Een adellijke onderneming dus, in een deftig dorp. De prijs is er dan ook naar: een kampgeld van 850 tot 900 gulden. Maar voor dat bedrag ben je er dan ook wel zeker van, dat je niet tussen Jan en Alleman terecht komt. En dus zullen er wel genoeg mensen zijn die er graag komen kamperen — bij de graaf, in Wassenaar.

*

Inderdaad, wat duur is, staat deftig. Zo denkt blijkbaar ook de Opel-erfgenaam Günther Sachs erover. Hij pleegt in het wintersportcentrum St. Moritz dure feestjes te geven, waar de gekste dingen gebeuren en dus met geld gesmeten wordt. Niet alleen met geld trouwens. Hij schijnt zelf bijzonder graag overal glasserviezen stuk te gooien. Op zijn laatste feestje in St. Moritz heeft hij een bus vol strip-tease-danseressen uit Genève laten komen. Alles dank zij Opel. Je zou er haast over gaan denken om dit jaar maar eens een ander merk auto te proberen.

*

Het is natuurlijk ook mogelijk om in plaats van een auto een voetballer te kopen. Dat kan tegenwoordig. Op de slavenmarkt van de internationale voetbalsport. Alleen zijn de prijzen wel wat aan de hoge kant. De midvoor van het Engelse nationale elftal bijvoorbeeld is onlangs voor omtrent 650.000 gulden door de ene Engelse club aan de andere verkocht. Natuurlijk, handel in mensen is tegenwoordig streng verboden. Tenzij het om dure voetballers gaat.

In de sport wordt sportiviteit trouwens toch al een steeds zeldzamer verschijnsel. Zo werd in Engeland een dertienjarig meisje, dat in een zwemwedstrijd een vierde plaats bereikte, door de jury gediskwalificeerd. Zij had de vlinderslag niet volgens de regels gezwommen. Volgens de regels moeten bij de vlinderslag de benen gelijktijdig op en neer worden bewogen. Dat had dit meisje niet gedaan. Zij heeft namelijk negen jaar geleden bij een busongeluk een been verloren. En daarom mocht ze niet in aanmerking komen voor een prijs, hoe goed ze ook gezwommen had.

Uit: *De Gids* (C.N.V.)

"HOOGSTAANDE POLITIEK"

Enige tijd geleden heeft er tussen de West-Duitse oppositie partij, de Sociaal Democratische Partij, en de Socialistische Eenheidspartij (communstische) een briefwisseling plaats gehad over 'n mogelijke hereniging van Oost- en West-Duitsland. Enige weken geleden hebben de t.v. stations het voorstel gedaan om het onderhavige politieke probleem in een debat voor de t.v. te bespreken. De regering van Bonn gaf toestemming tot het debat, mits in het programma op geen enkele wijze de indruk werd gegeven dat de West-Duitse regering de communistische regering van Oost-Duitsland als wettig erkende. Bovendien werd hieraan toegevoegd, dat de senioren van de kamerleden aan het debat niet mochten deelnemen, aangezien sommigen van hen een gematigde houding t.o.v. de Oostduitse regering aannemen en het regiem als wettig willen erkennen.

De communistische partij wees het t.v. debat af, omdat, volgens haar zeggen, "Verzoening en begrip tussen de Socialistische Eenheidspartij en de Sociaal Democratische Partij voor de toekomst van Duitsland te belangrijk zijn "om een dergelijk 'provocerend' voorstel aan te nemen.

Wat een 'beschaafde' politici is Oost Duitsland rijk!

P.T.

Opgave van Protestantse Kerkdiensten via Radio Nederland

24 april: Gereformeerde Kerkdienst in Amsterdam. Voorganger: Prof. Dr. D. C. Mulder.

8 mei: Hervormde Kerkdienst in Wageningen. Voorganger: Ds. F. N. M. Nijssen.

22 mei: Remonstrantse Kerkdienst in Rotterdam. Voorganger: Mej. Ds. G. S. Westerouwen van Meeteren.

5 juni: Christelijk Gereformeerde Kerkdienst in Haarlem-Noord. Voorganger: Ds. J. C. Maris.

19 juni: Hervormde Kerkdienst in Spijkenisse. Voorganger: Ds. L. G. M. den Boer.

De andere zondag spreekt als regel Ds. G. P. Klijn een 6 minuten 'Protestants Wijdingswoord'. (Na de R.K. Hoogmis.)

Nieuws uit de kerken elke eerste dinsdag van de maand. (Via Bonaire 9590 kC.)

Elke woensdag Oecumenisch Nieuw, afwisselend verzorgd door de heer Takkenberg van de KRO en Ds. W. J. de Hoest.

Bovengenoemd Kerkdiensten worden uitgezonden in de 25 en 31 meterband. Zondagmiddagen — om de veertien dagen.

Uitzendtijden:	ATLANTIC DAYLIGHT SAVING TIME	5.30 p.m.
	EASTERN DAYLIGHT SAVING TIME	4.30 p.m.
	CENTRAL DAYLIGHT SAVING TIME	3.30 p.m.
	MOUNTAIN DAYLIGHT SAVING TIME	2.30 p.m.
	PACIFIC DAYLIGHT SAVING TIME	1.30 p.m.

UITZENDEN VIA BONAIRE

Van april 1965 af is Radio Nederland Wereldomroep op de korte golf óók via zenders op Bonaire in de lucht. Opvallend veel positieve reacties hebben ons sindsdien bereikt met name uit de Verenigde Staten, Canada en West-Afrika. Maar ook elders in de wereld hebben luisteraars een betere ontvangstgekregen via Bonaire. Op het ogenblik is het zo, dat ons programma op band per vliegtuig naar het zenderpark op Bonaire wordt gezonden. Nieuws en andere actualiteiten worden via onze zenders in Lopik op Bonaire gericht, en vandaar verder doorgezonden.

Radio Nederland Wereldomroep zal binnen enkele jaren een eigen zenderpark op Bonaire gaan bouwen. In eerste aanleg zullen twee zenders van elk 250 kw of meer worden opgericht. Verder zullen verschillende speciale antennes worden opgesteld, waardoor het mogelijk zal zijn de zenderenergie zó te bundelen, dat het ontvangstsignaal verzekerd wordt in die gebieden, waarop de verschillende uitzendingen, in kortegolf en in tropische banden gericht zijn. Voor het opwekken van de benodigde energie wordt een speciale dieselcentrale opgetrokken; naast het zendercomplex wordt een studio ingericht.

De programma's in het Nederlands, Engels en Spaans, die via het nieuwe zenderpark op Bonaire zullen worden uitgezonden, zullen in onze studio's hier in Hilversum worden voorbereid en per vliegtuig worden overgevlogen.

De vestiging van een eigen zenderstation op Bonaire geeft straks meer mogelijkheden om de zogenaamde relay-uitzendingen uit te breiden; dat dit met het oog op het steeds intensiever omroepverkeer van groot belang is, zullen de luisteraars, die Radio Nederland Wereldomroep vroeger niet, en via Bonaire wèl, horen, graag bevestigen.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

16 Miljoen gulden

NEDERLAND BOUWT DE HOOGSTE SCHOORSTEEN VAN EUROPA

Voor 16 miljoen gulden bouwt Nederland in Pernis de hoogste schoorsteen van Europa en vermoedelijk tevens de hoogste ter wereld. De Nederlandse schoorsteen is in 1967 gereed en meet dan 213 meter. De schoorstenen van de Ohio Electric in Madison (Ver. St.) hadden heel lang het wereldrecord met een hoogte van ca. 204 meter. De schoorsteen wordt gebouwd op het terrein van een olieraffinaderij en heeft als doel de luchtverontreiniging in het gebied rond Rotterdam tegen te gaan.

196 Heipalen zullen deze reus dragen die de rook over zal gaan nemen van de ca. 20 schoorstenen die thans in gebruik zijn. De buitenschacht van de schoorsteen bestaat uit gewapend beton, de binnenschacht uit staal. Wanneer de schoorsteen in vol bedrijf is zal er per sekonde 1000 kubieke meter rookgas door de schoorsteen vliegen. Met een snelheid van ca. 70 km per uur zullen deze gassen de schoorsteen verlaten.

The Prospects

What future does Christianity have in Japan? What are the prospects that Japan will ever become a Christian nation? This is a question which we, who serve you as missionaries in Japan, inevitably find ourselves asking. Our goal is to bring the saving faith in Jesus Christ to the people of this nation. Will this goal ever come to realization? To this central question conflicting answers have been given.

Some people maintain that Japan will very likely never become Christian. Others take the opposite view, that the prospects are good for Christianity in this land. Still others predict that the church in Japan wil continue, but never as more than a small "remnant," perhaps gaining a little, perhaps just holding its own proportionate to the population. Yet another answer is given by those who say that while the organized churches are unable to attract or hold large numbers, the people of Japan are interested in Christianity, and therefore, even though the church as such may fail, Christianity in some form will eventually succeed.

For each of these answers argumentation can be given. However, these predictions regarding the future of Christianity in Japan, highly plausible though they may seem to sound and supported though they may be by skillfully arranged data, remain nothing more than opinions, human judgments, and evaluations. The future is never of our making, nor are we ever able to predict it. The future is in the hands of our God. We work in faith and pray for the coming of God through His Spirit to this nation—but the "how" and the "when" God will decide.

Yet, the church has the constant responsibility, not only to sow the seed of the gospel, but also to know the soil upon which it sows. A farmer does not merely sow; he waits for the proper season and the ap propriate time. He prepares th soil. He uses past experienc knowledge, judgment, and discre tion. So also the missionary mus work. He must know his field. H must strive to prepare it for th gospel, removing the rocks, breal ing up the hard ground, and kil ing the weeds. He must choose th right time to sow. There are p riods in a nation's history whe its life has the qualities of sprin In such "growing times" there a opportunities for presenting th gospel which, if once missed, ma never reoccur. Japan, at presen seems to be experiencing such springtime period—a time pec liarly suited for the proclamati of the gospel message.

The Japanese Youth

Much has been written recent about the spiritual and moral d location of the youth of Japan. T young people of this nation questioning the moral standa of the past. The hard-frozen, ri system of ethics and obligation t ruled Japan for centuries is tha ing and breaking up. Among youth there is the vague perc tion of the need of a new f and a new way of life. This s ring of new life is found especi among the university students— future leaders of Japan.

Their basic concern is to themselves. They want to bec individuals. In the complex work of traditional Japanese ciety, social and family obligati had almost eradicated indivi desires and wishes. Each ma Japan is not, first of all, consi ed as an individual, but as a m ber of a certain family, a resi in a certain village, and an ployee of a certain company. T social relations have traditio bound the individual. The yout Japan is insisting on its fre from these fetters of the They refuse to accept the t

Het Oorlogsvraagstuk

Inderdaad, de oorlog is een onplezierig onderwerp. We willen hierover liever niet spreken ook al spookt het meermalen rond in onze gedachten. Want wat er na een atoomoorlog van onze wereld overblijft is onvoorstelbaar. Zal de gruwelijke uitwerking de mens weerhouden om 'op de knop te drukken'? Dat staat nog te bezien. Wij hopen het, maar vrezen toch het ergste. Als je van de 'goedheid' en de 'wijsheid' van de mens afhangt . . . .

Heeft het dan nog zin om, zoals de synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland, zich bezig te houden met het oorlogsvraagstuk? Zullen de politieke leiders — vooral van Rusland en China — zich ooit door het vermaan van de **kerk** laten weerhouden om hun vernietigende wapens te gebruiken?

Wanneer wij uitsluitend op het *effect* van het kerkelijke getuigenis letten, dan zijn we met het oorlogsvraagstuk gauw klaar. Wanneer de zaken zo staan kan de kerk in het algemeen gesproken haar boeltje wel oppakken. Het resultaat van de evangelisatiearbeid is dikwijls teleurstellend. Ondanks al de kerkelijke arbeid keren steeds meer mensen de kerk de rug toe. Toch moet de kerk voortgaan met het getuigen en de kerkelijke arbeid. Want de kerk is geen bedrijf dat alleen recht van bestaan heeft wanneer het rendabel is. De kerkleden zijn geen vertegenwoordigers die op staande voet worden ontslagen, wanneer ze hun waar niet aan de man kunnen brengen. Maar de kerk is een *heraut*, die aan het volk de boodschap van de Koning brengt, ook al geven velen geen acht op het gesprokene. In het verzoek van de Nederlandse classis Hilversum wordt dan ook terecht gesproken over een gemeenschappelijk *getuigenis*.

De kerk wil geen richtlijnen geven voor een ontwapeningsplan. Dit ligt niet op haar arbeidsterrein, noch is ze daartoe bevoegd. Toch zal de kerk zich over het oorlogsvraagstuk op deskundige wijze moeten bezinnen, alvorens haar getuigenis de wereld in te zenden. Christelijke rechters, militaire deskundigen, geestelijken en politici zullen samen het vraagstuk van alle kanten moeten bezien, wil het getuigenis van de kerk niet uit oppervlakkige kreten bestaan.

Sommigen vinden de bemoeiing van de kerk met politieke en sociale vraagstukken onzin. Schoenmaker, houd je bij je leest, zo oordeelt men. Vooral orthodoxe christenen, bij wie de ethiek wel eens teveel door de dogmatiek in de hoek is gedrukt, vinden de hedendaagse kerkelijke bezinning op ethische vraagstukken nogal een bedenkelijke ommezwaai. Het doet wat 'social gospel-achtig' aan. Vroeger hebben de kerken zich ook niet met dergelijke problemen bemoeid; waarom moet dit tegenwoordig wel het geval zijn? Omdat een atoomoorlog zulke onbeschrijfelijke catastrofale gevolgen heeft? In *principe* zijn vele oorlogen immers gelijk, ook al is het oorlogs*materiaal*, dat wordt gebruikt, verschillend. Dit is juist gezien. De *omvang* van de atoomoorlog is geen afdoende reden om zich nu plotseling als kerken met het oorlogsprobleem bezig te gaan houden. Dit is ook niet het geval. Het is eerder zo dat de kerken zich bewust worden van hun *nalatigheid* bij vorige oorlogen. Hebben de Duitse Lutheranen en Rooms-Katholieken getuigd tegen de oorlogszuchtige Hitler? Hebben de jonge mannen van genoemde kerken de militaire dienst geweigerd? Slechts een kleine groep heeft zich tegen Hitler uitgesproken. Zoiets hadden we van christenen toch mogen verwachten.

Vele christenen hebben echter de nationale belangen *vereenzelvigd* met een bijzondere opdracht van God. Daarin komt nu gelukkig(!) verandering. Menig christen begint te twijfelen aan het christelijke van de diverse westerse landen. Men begint in te zien dat heel wat politiek het licht van Gods Woord niet kan verdragen. De kerk wordt dan ook wat voorzichtiger in het spreken over 'rechtvaardige oorlogen'. In het licht van deze *ontdekking*, moet de toenemende aandacht voor het oorlogsvraagstuk — ook onder orthodoxe christenen — worden bezien.

De bezinning op ethische vragen is m.i. ook toe te schrijven aan een meer concrete vorm van denken in onze tijd. Dit blijkt o.m. uit de vier gestelde vragen met betrekking tot de militairen, de burgers, de medeverantwoordelijkheid en de pastorale bearbeiding.

Generaliseren wordt tegenwoordig als een onvergefelijke fout beschouwd. Er wordt van de hedendaagse mens verwacht dat hij zich de situatie inleeft en zich persoonlijk met de problemen weet geconfronteerd. Men spreekt dan ook over het *betrokken* zijn bij de problemen. Wij mogen de problemen niet als een interessant onderwerp behandelen om er zo losjesweg onze op- en aanmerkingen over ten beste te geven. Wij moeten er mee bezig zijn alsof het onszelf aangaat.

Wij juichen deze concretisering van harte toe. Het behoudt ons meermalen voor oppervlakkige antwoorden en algemene waarheden die in de praktijk kant noch wal raken. Het oplossen van problemen wordt zo niet gemakkelijker, maar de antwoorden worden toch bruikbaarder voor de praktijk.

Zolang wij in het algemeen over het oorlogsvraagstuk spreken komen we vaak niet verder dan "Je mag je toch wel verdedigen" of besluiten we onze discussie met een bombastische kreet zoals "Liever dood dan rood".

Wanneer we echter ernst maken met de concrete vragen zoals die b.v. door ds. Bolt zijn opgesteld, dan zijn we met het beantwoorden niet zomaar klaar.

Wat zouden wij doen, indien wij voor het feit werden geplaatst atoomraketten af te vuren en daardoor zoveel onnoemelijk leed in de wereld te brengen?. Denk niet dat dit een irreële vraag is. Het is niet onmogelijk dat wij — in het bijzonder onze lezers in Amerika — eens voor deze vragen worden geplaatst. Het is daarom raadzaam zich op dergelijke vragen te bezinnen. U kunt ze op uw verenigingen eens ter sprake brengen, of ze kunnen bij het behandelen van het zesde gebod op de catechisatie te berde worden gebracht. Wanneer we plotseling voor een beslissing worden geplaatst is er geen tijd meer om over de consequenties van onze daden na te denken.

Zelfs ook al zullen wij niet alle vragen in verband met het oorlogsvraagstuk bevredigend kunnen beantwoorden, toch mogen wij deze problemen niet naast ons neerleggen. Het is onze christenplicht om *alle* vragen serieus onder ogen te zien. Ook de moeilijke levensvragen.

En de Bijbel dan? Geeft de Bijbel ons een antwoord? Wij spreken immers graag over het bestuderen van de levensvragen in het licht van de bijbel.

Sommigen vinden dit een eenvoudige zaak. Ze hebben voor elk probleem hun tekst klaar. "De overheid draagt het zwaard niet tevergeefs," zo zegt men dan, terwijl anderen wijzen op het woord van Jezus: "Hebt uw vijanden lief".

Zo doen wij tekort aan de Bijbel. Wij moeten de afzonderlijke teksten in hun verband lezen en tegelijkertijd tegen de achtergrond van de eenheid van de hele bijbelse boodschap bezien.

De Bijbel is geen boek met verkeersregels op het gebied van kerk, staat en maatschappij. Zo eenvoudig is het niet. De Bijbel maakt ons nooit tot luie of gemakzuchtige mensen. Integendeel, de Bijbel wijst met nadruk op onze verantwoordelijkheid en spoort ons aan tot activiteit. Wij moeten ook met Gods Woord woekeren. Ja, er zelfs mee worstelen om tot klaarheid te komen. Wat hebben Luther en Calvijn geworsteld! Deze worsteling duidt niet op een zwak geloof, maar op een ernstig zoeken naar Gods wil. Mensen die altijd meteen hun antwoord klaar hebben tonen dat ze óf Gods Woord in haar geheel niet verstaan óf de problemen te licht nemen. Daarom moeten we aan het werk, ook al weten we dat de Bijbel ons niet van alle antwoorden voorziet. Dit ontmoedigt ons niet, want we weten dat alle onoplosbare vragen door Christus, eens voorgoed, zullen worden opgelost.

Paul Tameling

GROENTE en BLOEMZADEN

Ook: HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN, POSTELEIN, enz. enz.

Hollandse of Engelse Prijscourant op aanvrage geheel **Gratis.**

WILLIAM DAM SEEDS

West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners) 4 Miles West of Dundas

Phone: MA 8-6641 DUNDAS

Zoekt U een investering die Zekerheid plus Extra Rente biedt?

VERDIEN 5½% ENKELVOUDIGE RENTE MET TORONTO-DOMINION 6-JAAR SPAAR CERTIFICATEN

Verkrijgbaar in gemakkelijke bedragen van $10 tot $50,000 (een $10 certificate kost slechts $7.50) en kan, als U het geld nodig heeft, op elk tijdstip ingewisseld worden.

Vooruitstrevende mensen doen hun bankzaken met

TORONTO-DOMINION

De Bank waar mensen het verschil uitmaken.

PRINS BIJ PRINS

Een beeld van het bezoek dat Z.K.H. Prins Bernhard eind maart aan de provincie Friesland bracht: in de machinefabriek van Prins N.V. de Dokkum keek de hoge bezoeker geboeid naar het lassen van velgen voor de DAF.

De Synode der Geref. Kerken in Nederland en het Oorlogsvraagstuk

Bij de synode van de Gereformeerde Kerken waren twee verzoeken binnengekomen om zich opnieuw met het oorlogsvraagstuk, dat op de synode te Assen (1957) en op de Geref. Oecum. Synode van Potchefstroom (1958) was behandeld, bezig te houden.

Het eerste verzoek is afkomstig van ds. W. F. Bolt te Tilburg, die zich tot de synode richtte met de volgende twee vragen:

1. **Welke zijn de normen om zo concreet mogelijk te bepalen, wanneer sprake is van een apocalyptische situatie waarin medewerking aan de overheid moet worden opgezegd?** (De G.E.S. sprak uit: "dat de zonde zich in een zo apocalyptische gestalte kan gaan openbaren, dat de volgelingen van Christus op generlei wijze meer enige verantwoordelijkheid daarvoor mogen en kunnen aanvaarden en aan een gedemoniseerde overheid alle medewerking moeten opzeggen.")
2. **Wat is inhoudelijk onder pastorale bearbeiding te verstaan?** (De synode van Assen besloot de rapporten over het oorlogsvraagstuk naar de kerkeraden te zenden met het verzoek vooral aan het laatste hoofdstuk over de pastorale bearbeiding van de gemeente bijzondere aandacht te besteden.")

Deze vraag wordt angevuld met vier andere.

A. Militairen kunnen zich afvragen: moeten wij innerlijk bereid zijn, op bevel kernwapens te gebruiken?

B. Burgers kunnen bij de overdracht van hun verantwoordelijkheid [illegible]

ouderliefde is. En "het helpt niet om zo'n kind te vertellen, dat God liefde is. Zulke woorden kaatsen terug, tenzij de liefde van vader en moeder wordt beleefd."

Het is weer het oude liedje, zoals wij het hier al zo dikwijls hoorden. 't Evangelie van Gods liefde is enkel voor nette opgevoede mensen. Ze noemen dat hier verbondskinderen, niet?

De Here Jezus zei zelf, dat Gods zoekende liefde uitgaat tot hoeren en tollenaars, dus tot home breakers.

Neen, mijnheer de redakteur, u moet de goddelijke Liefde niet met een menselijke maatstaf meten. Dan randt U God's liefde, ja God zelf aan.

Het is pas noodlottig wanneer

lijkheden), valt pijnlijk op de zeer grote achterstand t.a.v. het oorlogsvraagstuk, dat toch ook een pastoraal probleem is van evengroot, zo niet veel groter omvang.

Het tweede verzoek kwam van de classis Hilversum en luidt als volgt:

"De synode stelle zich in verbinding met de andere Kerken van Nederland om te komen tot een diepgaand gesprek.

a. op zo breed mogelijk niveau;

b. in het verlengde daarvan of parallel daaraan op inter-

J. C. Huyer.

Shanty, Bay, Ont.

Naschrift van de redaktie.

Jammer, dat onze geachte correspondent niet gelezen heeft, wat er stond. Had hij dit gedaan, dan had hij niet gesproken van "het oude liedje, dat Gods liefde alleen voor nette opgevoede mensen" is. Eerlijk gezegd, kennen wij dit lied niet.

Daar ging het zeker in ons artikel niet over. Wat wij trachtten te schrijven is, dat er zoveel mensen zijn, die niet weten wat liefhebben is of geliefd te worden. Als er iemand geweest is, die ons de liefde Gods getoond heeft, dan is het Jezus Christus. Maar Hij heeft dan ook liefgehad tot het einde!

Red.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis *
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

* Behoudens Regeringstoestemming.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

VOOR DE FARMERS

Is een co-operatieve melkmarkt mogelijk?

Nu men tracht door het instellen van "milkpools" de chaos in onze melkmarkt te verbeteren rijst de vraag of het mogelijk is om inplaats van milkpools "Cooperative Dairies" te stichten zoals wij ze in Europa kenden, waardoor de melkmarkt in handen komt van en beheert wordt door de farmer. Het is niet alleen de immigrant die het melkmarkt-systeem in zijn oude vaderland beter acht dan hetgeen wij hier hebben. Ook onze Canadese landbouweconomen die het van nabij gezien hebben, zijn dezelfde gedachte toegedaan.

Zo lezen wij in een rapport van Dr. F. Waldo Walsch, een landbouwexpert van de "Maritimes" over Holland: "I was very impressed with the condition of Dutch Agriculture. They are 10 years ahead of anything I've ever seen. It's going to be a long time for others to catch up. High production is based on the inland market organization they have had for many years operated almost 100% by the cooperatives."

Als de wet het thans mogelijk maakt om een "pooling" systeem in te voeren, hetgeen in feite reeds een vorm van co-operatie is, moet het juist nu, op dit moment, nu het schip op de helling ligt, ook mogelijk zijn een algeheel co-operatief marktsysteem in te voeren. De "dairies' 'hier zijn geen melkfabrieken zoals wij die kennen; het zijn eigenlijk de van ouds bekende melkboeren, alleen met dit verschil dat de "dairies" zelf hun melk bottelen. Dat is ook alles wat zij kennen, als regel. Om de melk te verwerken tot alle mogelijke zuivelproducten, daarvoor is geen "dairy" ingericht.

Op kosten van de farmer vervoert men de melk naar een kaasfabriek. Een co-operatief goed ingerichte "dairy" kan alle melk in een bepaald gebied opnemen en verwerken, waardoor de transportkosten enorm verlaagd kunnen worden.

Maar hoe krijgen wij hier onze co-operatieve melkfabrieken? En hoe komen wij aan geld om die te bouwen? Wij weten dat het overgrote deel van onze "dairies" gefinancierd wordt met geld uit de United States, waar natuurlijk ook de gemaakte winst heengaat. Voor het bouwen van co-operatieve fabrieken hebben wij wel de hulp nodig van onze overheid. Als bijv. aan 500 farmers een "farmimprovement loan" verstrekt wordt van $1000 voor 5 jaar, kunnen zij bouwen wat ze willen en betalingen over de melkcheque geven geen enkele bank risico. Wij kunnen fabrieken bouwen, waarin wij alles vervaardigen kunnen, maar op dit moment niet bottelen. Wij kunnen wel een ruimte open laten voor steriliseren en bottelen van de melk, maar geen machines daarvoor aanschaffen. Wij moeten rekening houden met het feit dat de "Dairies" er zijn. Het is onmogelijk die opeens te sluiten en het is ook niet nodig op dit moment. De melk die ze nu van de "milkpool" moeten nemen in de nabije toekomst, kunnen ze evengoed en beter van een grote co-operatieve "dairy" betrekken, doch "surplus" en "excess" melk kunnen wij ze dan niet meer leveren, iets dat de "milkpool" vermoedelijk nog wel blijft doen als ze de quota's handhaven.

Een co-operatieve "dairy" die alle melk zelf kan verwerken heeft geen behoefte aan quota's. Alle dagen wordt er genoeg melk geproduceerd voor "fluid milk". Het zal dan gaan als bij onze buren aan de andere zijde van de Niagara Falls. De prijzen zullen variëren van maand tot maand, afhankelijk van het percentage dat voor consumptie weggaat. Vanzelfsprekend tracht de farmer zoveel mogelijk te produceren in de maanden dat de hoogste prijs verwacht wordt. Hoe komt het dan met de farms met duurgekochte quota's? Het is ook mogelijk dat een co-operatie toeslag geeft op quota's maar vanzelfsprekend ten koste van de overige melk. Dat is nu ook zo. Vrijwel niemand krijgt de volle prijs voor alle melk; er is "surplus" en "excess" melk. Enkelen krijgen weinig doch de meesten heel veel 2de en 3de prijs voor hun melk. Mijn persoonlijke gedachte is dat de quota business meer dan verkeerd is. De farmer is verplicht die bepaalde hoeveelheid te leveren, doch geen enkele "dairy' 'is verplicht de volle prijs te betalen voor die hoeveelheid.

Vanzelf zullen de melkprijzen rond de grote steden ook in co-operatief verband iets hoger blijven, doordat zij meer "fluid milk" verkopen dan in meer afgelegen farmstreken, waar melken als regel bijzaak is en "cash crop" of iets anders het hoofdbestaan is van de farmer.

Die verschillen waren er nu ook en veel groter dan nodig was. Op het moment dat dit geschreven wordt, heeft de Farmers Union zijn protestmars in Ottawa en houden de "creamshippers" hun protestvergaderingen, en zo zal het voorlopig wel blijven, als men er niet toe overgaat om de melkmarkt aan de co-operatieve farmers-organisatie te geven.

Persoonlijk ben ik ook niet erg blij met de manier waarop onze melk op $4 gebracht wordt. Als de overheid $90,000,000 van het belastinggeld zomaar aan de farmers geeft, groeit hier dezelfde steunpolitiek die wij vroeger in Holland hadden, waarbij de burger de boer gaat verwijten dat hij hem onderhouden moet. Deze toeslag kan ook elk jaar veranderd of ingetrokken worden.

De melkprijs is hierbij niet verhoogd, hetgeen met een systeem van heffing op de margarine en toeslag op de boter wel het geval is. Dan ontvangt de farmer de verhoogde melkprijs op zijn melkcheque. Nu krijgt hij, (wie weet wanneer?) een aparte steun uitbetaald.

Als Dr. Waldo Walsch wat nauwkeuriger de Europese markt bestudeerd had, zou hij ook gemerkt hebben, dat de farmer daar nog baas in eigen huis is, in tegenstelling met hier. Zodra men ondergebracht is bij het Gilde van "fluid shippers" bemerkt men dat hier het zuivere communistische stelsel heerst, waarbij de staat, de overheid, de politie, in dit geval vertegenwoordigd door de controleur, met een wetboek vol laws en by-laws, baas geworden is van het bedrijf.

In Holland staat het product dat de farmer levert evengoed onder controle als hier en de controle op het afgeleverde product is zeker voldoende.

Als wij hier werkelijk een democratische staatsvorm hebben, dan heeft de overheid niet het recht zich te bemoeien met de interne aangelegenheden van de farmer.

De suggestie van een co-operatie is reeds gedaan bij leden van onze "Milk Marketing Board". Onze locals kunnen er over vergaderen en beraadslagen als zij dat willen hoe zij het idee van een algemene co-operatie bij de bestaande "milk committees" kunnen brengen. Als men met deze suggestie iets bereiken wil, moet het nu gebeuren en zullen wij spoedig moeten vergaderen, en niet uitstellen. En lezers die niet bij een local behoren en er in hun omgeving geen hebben waar ze dit bespreken kunnen, zijn mogelijk wel in de gelegenheid om deze zaken te bespreken met leden van de "milk committees" in hun omgeving. Desgewenst kunnen zij ook van ondergetekende hetzelfde ontvangen dat hier geschreven is in en andere vorm en in de Engelse taal, zodanig, dat het geschikt is om te overhandigen aan de "milk committees" in Uw omgeving.

C. Verburg,

R.R. 1, Wellandport, Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Maak Uw keuze uit meer dan dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Nederland!

Vraag Uw Reisbureau Uw reis per KLM te regelen en trek Uw voordeel uit de volgende "Plus Points":

Lagere 21-daagse excursietarieven, "economy" klasse *, naar Amsterdam:

Van:

Montreal	$335.00
Toronto/Hamilton	381.00
Winnipeg	461.00
Calgary/Edmonton	535.00
Vancouver	575.00

- Vlieg nu naar Nederland, betaal later.
- Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.
- Indien U in het Westen van Canada woont; neem de trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal, en spaar!

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

* Behoudens regeringstoestemming

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(26)

"De één zal het pessimisme noemen, de ander werkelijkheidszin."

En nu zwijgt Simon.

Johan heeft een slechte nacht uitgezocht om met zijn vader te praten. Zijn vader die, gezien zijn kindschap Gods, nog een harde les te leren heeft.

Johan kijkt omhoog naar het portret van zijn grootvader. Als jongen heeft iets in dat gezicht hem altijd sterk aangesproken. De onverzettelijkheid... maar ook, de rechtschapenheid. Om die beide te kunnen verenigen. Dus, opzij gaan wanneer het recht het eist.

Hij weet maar al te goed dat hij meer op zijn vader lijkt, meer gevoelsmens is en soms haat hij het bijna, omdat hij het, gezien de keuze van zijn beroep, zo slecht kan gebruiken. Het overheerst te vaak.

"In ieder geval," zegt Simon nu toch, "er zijn veel dingen in het leven waar jij nog voor staat. Wat een kansen heb jij nog. Vergeet dus niet je zin voor werkelijkheid in te schakelen."

Johan kijkt zijn vader aan.

"Waaruit leidt u af dat ik nog zoveel kansen heb?"

Er is toch iets koppigs in zijn gezicht gekomen, alsof hij zich toch tot elke prijs wil handhaven.

Simon is moe. En daarom vraagt hij nu op de man af:

"Johan, heb je moeilijkheden?"

"Ja, die heb ik."

Verder komt Johan niet. Nog niet.

"Kom kerel," dringt Simon, "ga er nou eens bij zitten. En vertel het dan maar. Je kent me toch?"

Die laatste woorden dringen diep bij Johan naar binnen. Hij kijkt naar zijn vader zoals hij naar een vreemde zou kijken, iemand die hij voor het eerst ontmoet.

Kent hij hem? Kent hij hem werkelijk?

Hij loopt naar de leren clubfauteuil die bij het bureau staat en duwt die tot tegenover zijn vader. Dan gaat hij zitten. Hij dooft zijn cigaret en begint langzaam een nieuwe op te steken.

Simon voelt zich onzeker. De dag was zwaar, bijna te zwaar. Hij weet niet of hij Johan nog verder tegemoet moet komen.

"Is het iets met een meisje?" waagt hij dan, "ben je eindelijk eens verliefd? Dat zou niet zo'n katastrophe zijn."

Johan buigt zich naar voren. Hij doet dit op een vreemde, stijve manier, als houdt hij tegelijkertijd met ijzeren wil zijn spieren in bedwang. Zijn ogen boren zich in die van zijn vader. En zijn stem klinkt uitdagend.

"Ook niet wanneer ik u vertel dat het een vrouw betreft die een kind heeft en die staat te zingen, nou ja, in een beter soort café?"

Wat bezielt Johan? Wil hij zo opzettelijk en genadeloos treffen?

"Je maakt maar gekheid," wil Simon nog zeggen, maar de woorden besterven hem op de lippen.

Hij is bleek geworden. Hij staart naar het gezicht van zijn zoon en zou zijn handen wel voor zijn ogen willen slaan om het niet meer te zien. Want dat gezicht vertelt nog iets anders. Een herinnering breekt er op door.

En het is of de duivel schaterlacht van voorpret om wat de vrome vader nu zal gaan zeggen.

Maar Simon zwijgt. Goddank, hij kan het nog. Want iets in hem dwingt hem tot luisteren. Zijn eigen stem, nog niet zo heel lang geleden. Woorden, gesproken tegen de vrouw . . . die hem nader staat dan de moeder van zijn kind. De vrouw, die aan hem haar zonden wilde biechten, omdat ze binnenkort sterven moet.

Aan hèm.

En hij, vaderlijk:

"Ik weet alles, kind! En ik weet niets. Maar wanneer ik bij mezelf naar binnen kijk, dan kan ik van een ander nooit meer schrikken."

Bestaat er eigenlijk wel groter acteur dan de mens, de doodgewone mens in z'n doodgewone gedoe? En is het niet allermiserabelst, het stuk dat hij dagelijks weer opvoert? Hoeveel uren van de dag is hij werkelijk echt? Zouden het uren zijn?

Ellendig voelt Simon zich. Hij zou willen vluchten voor zijn zoon. Omdat hij niet weet wat hij tegen hem moet zeggen. Zo, dat hij geholpen is.

Ondertussen speelt de geschiedenis van de priester Eli hem door het hoofd, het verwijt in de Bijbel omdat hij zijn zonen zelfs nooit boos had aangekeken. Het verging ze slecht, die zonen van Eli. En met Eli zelf liep het ook niet goed af.

Maar zo is het niet met Johan. Johan is een vereenzaamd kind geweest. Johan is veel te kort gekomen. Zijn vader had het te kwaad met zijn eigen verdriet.

En later... hij had een hekel aan herrie in huis. Hij hield zich maar liefst wat afzijdig. De weg van de minste weerstand. En die weg zou hij weer willen gaan, nu, in dit eigen ogenblik.

Maar daar is al de stem van Johan, zijn dringende vraag:

"Vader, zèg wat! Doe wat! Waarom zegt u niets?".

"Waar was je in werkelijkheid met de Kerstdagen, Johan?"

Nu heeft Simon dan een begin gemaakt.

Even trillen Johans oogleden. Niet om de vraag zélf. Maar om het vermoeden, dat die vraag bij hem opwekt. Hoeveel heeft zijn vader al verstouwd in de ogenblikken dat hij niet sprak?

"Bij haar," zegt hij zacht.

"Wat is het voor een soort vrouw, Johan?"

Die vraag ontroert hem. Omdat, naar wat hij van haar vertelde, een oordeel toch voor de hand ligt.

"Zij zelf is stil en treurig. Ze is vijf en twintig jaar en ze heeft geen enkele illusie meer."

Simon verscherpt zijn blik. Is die jongen van hem wel goed bij zijn verstand?

"Waarom zeg je "zij zelf"?"

"Omdat ze avond aan avond mensen boeit met haar glimlach en haar klankloze stem. Omdat ze buigt en handtekeningen zet en doet of ze 't leven heerlijk vindt."

"En als ik 't goed begrijp voel jij je dus aangetrokken tot haar levensmoeheid, haar overrijpheid op vijf en twintigjarige leeftijd."

Simons stem klinkt nu scherp. Er begint iets in hem te woelen, een verweer, een opstandigheid. Hij wil zijn zoon niet verliezen. Meer nog, hij mag niet verloren gaan.

Nerveus gooit Johan zijn eindje cigaret op de haardplaat en drukt het uit met zijn voet. Die voet verraadt dat hij vecht tegen een opkomende drift.

"Nee, natuurlijk niet," zegt hij.

Maar ineens kijkt hij zijn vader aan, als ging hem een licht op.

"Misschien heeft u toch gelijk," zegt hij langzaam, "misschien slaat u wel precies de spijker op z'n kop."

Simon probeert uit een ander vaatje te tappen.

"Luister nou 's, Johan," zegt hij gemoedelijk, "als je wil dat ik je serieus neem, praat dan als een man. Je reageert warempel als de eerste de beste snotneus die zich laat misleiden door een aardig toetje. Vertel me maar niets, jongen, ik weet er alles van. Eva bij maanlicht. Maar berg je als de zon weer schijnt."

"Ziet u me voor zo vulgair aan, Vader?"

"Vulgair? Maar kerel, het is puur menselijk. Gebruik toch je verstand, Johan! Denk aan je toekomst. Hoe zal je ooit mensen kunnen helpen, wanneer je jezelf zo in de modder werkt."

"Modder? Wat weet u daarvan?"

Johan probeert met geweld zijn stem in bedwang te houden. Hij ziet er uit of hij het liefst zou gaan schreeuwen.

"Kan een kind het helpen wanneer het in de modder wordt geboren?"

Hij haalt diep adem.

"Vader," zegt hij dan, „ik heb altijd hoog tegen u opgekeken. Niet omdat u zo sterk was of zo flink. Maar omdat u zo... 't ja, hoe zal ik het noemen... omdat u zo zachtmoedig was. Zo streng voor uzelf, zo wijd van begrip voor anderen.

Ik zal proberen of ik 't u kan uitleggen.

Ze heet Riekie. Tenminste, dat is haar thuisnaam, haar echte. En ze werd in de modder geboren. Haar moeder heeft ze nooit gekend; toen zij begon te leven was haar moeder dood.

Haar vader drinkt, ze weet niet anders of hij heeft dat altijd gedaan. Drank en vrouwen, enfin, dat begrijpt u wel. Bij zo'n vader groeide ze op. Hij was niet slecht voor haar, zegt ze zelf. Een kwade dronk had hij nooit.

Ze liep de lagere school af en daarna kwam ze thuis, probeerde ze hun armzalige zootje bij elkaar te houden.

Toen ze van school af kwam, zaten we al midden in de oorlogsmisère. Haar vader papte met de Duitsers aan. Om de drank, zegt ze, omdat 'ie daar niet buiten kon. Er waren er die bij hun in en uit liepen.

Toen ze begon te merken dat ze hun handen niet thuis konden houden, leefde ze dag en nacht in angst. Het laatste jaar van de oorlog, toen ze vijftien was, heeft een van die kerels haar overweldigd. En op 16 april 1945, de dag van onze bevrijding hier, lag hij dood voor hun deur. "Dat is de laatste keer dat ik gelachen heb," zei ze.

Haar vader hebben ze gevangen genomen. Buren hebben voor haar ingestaan. En toen het kind eenmaal geboren was, is het haar beter gegaan.

Ze werkte op een atelier. Daar ontdekte iemand van de radio dat ze een beetje stem had. Maar ik denk dat het meer de manier was waarop ze een liedje weet te brengen.

Een korte tijd heeft ze bij de radio gewerkt. Maar er waren moeilijkheden met het kind. Nu zingt ze alleen 's avonds, het kind slaapt 's nachts ergens anders.

En wanneer u haar zag, dan zou u begrijpen wat me in haar aantrekt. Ik kan het niet met woorden zeggen."

Simon zit voorover, zijn hoofd in zijn handen. Dit trieste verhaal heeft hem getroffen, maar voor niets ter wereld wil hij het laten blijken. En zijn stem is vlak wanneer hij zegt:

"Dat kan ik je zo wel vertellen, Johan. Dat is louter en alleen een sexuele aantrekkingskracht."

"Het spijt me voor u, vader, maar dat is het niet." Johan zegt het heel kalm.

Maar Simon bijt nu door.

"Wanneer je werkelijk hogere gevoelens voor die vrouw koesterde, had je de Kerstdagen niet bij haar doorgebracht."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord we may announce the birth of our son

ROBERT NEAL

on April 1, 1966.

Mr. & Mrs. Cor VanderKruk.
Highway 5, Waterdown, Ont.

With great joy and gratitude to our Covenant Lord, we announce the birth of our son

HARMEN STANLEY

April 13, 1966.

Harmen and Gerda Vander Meulen.

2 Atwater Cres.,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of another daughter

CHARLENE HENRIETTA

A sister to Wenda, Marion, Johnny and Frances.

Mr. and Mrs. Geo. Wassenaar.

April 14, 1966.

R.R. 1, Wellandport, Ont.

1921 Eben Haëzer 1966

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

HENDRIK JAN STEENBERGEN
en
MARGJE STEENBERGEN—HUMMEL

in Holland, op zondag 24 april a.s. de dag te herdenken dat zij voor 45 jaren in het huwelijk verbonden zijn.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Mr. & Mrs. Tim Steenbergen, Burnaby, B.C.
Mr. & Mrs. Wieger Koops, Ruinerwold, Ned.
Mr. & Mrs. Willem Dekker, Almelo, Ned.
Mr. & Mrs. Jans Hessels, Dwingeloo, Ned.
Mr. & Mrs. Ernie Steenbergen, North Vancouver, B.C.
Mr. & Mrs. Henry Rumph, Moorefield, Ont.
Mr. & Mrs. Gerrit Fluit, St. Catharines, Ont.
Mr. & Mrs. Tinus Vandenberg, Moorefield, Ont.
Mr. & Mrs. Hilbert De Roo, Strathroy, Ont.
Mr. & Mrs. Tim Van Dijk, Ruinerwold, Ned.
Mr. & Mrs. Roelof Steenbergen, Koekange, Ned.
Mr. & Mrs. Hendrikus Vanden Veen, Den Helder, Ned.
En 53 kleinkinderen.

Dorpsstraat 2,
Koekange (Dr.), Nederland.

Op 27 april 1966 hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

HARM POORT
en
FENNECHIEN POORT—MEDEMA

hun 40-jarige echtvereniging te herdenken.

Daarom is voor ons en hun,
deze dag een dag van danken,
voor des Heren liefde en trouw,
Wij waren dorre ranken,
als men dat vergeten zou.
Maar wij zullen 't niet vergeten
en bidden van den Heer,
of na deze blijde dag,
ook de gouden volgen mag.

Piet en Gerry Poort, Shirley, Frances, Harry en Eko, Wyoming, Ont.
Henny en Henk Wilpstra, Fenny, Rita, Paul en Harry, Wyoming, Ont.

Wyoming, R.R. 1, Ont.

Gevraagd:

HUISHOUDSTER OF OUDER ECHTPAAR

om voor een 75-jarige weduwnaar te zorgen. Eventueel woning beschikbaar. Hollands sprekend. Brieven onder nummer 1874, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Op 28 april 1966 hopen wij de 40-jarige echtvereniging te herdenken van onze ouders

CORNELIUS ADRIANUS VANDER STELT
AAGJE VANDER STELT—GROEN

De Here geve hen nog vele gelukkige jaren.

Hun blijde kinderen:

Clarence & Elisabeth Verhagen, Brantford, Ont.
Casey & Bertha Vander Stelt, Brantford, Ont.
Agnes Huls—Vander Stelt, Chatham, Ont.
John & Sandra Vander Stelt, Newmarket, Ont.
Joe & Lucy Vander Stelt, Toronto, Ont.
Walter & Mina Vander Stelt, Brantford, Ont.
William & Dianne Vander Stelt, Windsor, Ont.
En kleinkinderen.

R.R. # 8, Brantford, Ont.

Op 29 april 1966 hopen wij D.V. met onze geliefde ouders en grootouders

KLAAS FLUIT
en
HENNY FLUIT—VAN DEN BERG

de dag te herdenken waarop zij voor 40 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Moorefield: Hilda en Bert Drost.
Dunnville: Klaas en Fanny Fluit.
Caledonia: Griet en Geert De Roo.
Caledonia: Hank en Joan Fluit.
Mount Hope: Freddie en Phil Muys.
En kleinkinderen.

P.O. York, Ont.

Gelegenheid te feliciteren 's avonds 8 uur in de 'Eastern Star Hall" in Caledonia, Ont.

On May 5, 1966, we hope to celebrate with our parents

JOHN HOEKSEMA
and
IDA HOEKSEMA—BOS

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We pray that God will spare them for each other and for us for many years to come.

Maaike.
Rennie.
Hank.
Jenny.
Rose.
Ella.
Joanne Marie.
Ian John.

Friends and relatives are invited to a reception on Friday, May 6, 8:00 P.M. in the Warwick Fire Hall.

R.R. 5, Watford, Ont.

Naaldwijk 1941 — May 6 — Simcoe 1966

On May 6, 1966, we hope to celebrate with our parents

ARIE VANDER SCHEE
and
NEELTJE VANDER SCHEE—STIGTER

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That God may spare them for each other and for us is the prayer of their children and grandchild.

Wynand.
Jake and Liz.
Case and Adrienne, - Vicki.
Ben.
Harry.
Trudy.
Sylvia.
Nancy.

Reception on Saturday, May 7, from 3 till 5 in the afternoon and from 7 till 9 in the evening at 888 Norfolk St. N., Simcoe.

HELP AVAILABLE

Young man, age 18 years, is looking for a job on a dairy farm in Chr. Ref. family. Contact Mr. B. Kuyvenhoven, 209 Main St. North, Newmarket, Ont.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX
Reasonable rates.
No advance payment.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
Phone or write:
10 Leavesden Place, HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

Our heavenly Father called her home. We mourn her departure but rejoice in her glory.

WILMA WIERENGA,

at the age of 33, our dearly beloved wife and mother.

Cor Wierenga.
Karen, 9 years old.
Lilly, 7 " "
Harold, 4 " "
Peter, 1 " "

1212 Lakeshore Rd.,
Sarnia, Ont.

Na een smartelijk maar geduldig gedragen lijden nam de Heiland tot Zich in eeuwige heerlijkheid onze lieve dochter en zuster

WILLY,

in haar 34ste jaar.

Haar leven was Christus, van Wien ze tot haar dood heeft getuigd. En Gods belofte bij haar belijdenis van Hem, is ons tot rijke troost.

"Wees getrouw tot den dood en Ik zal u geven de kroon des levens."
Openb. 2 vers 10b.

Sarnia, Ont.: Mr. en Mrs. T. Nienhuis.
Hamilton, Ont.: Jack en Sharon Nienhuis. Sherry en Cathy.
Edmonton, Alta.: Bob Nienhuis en Jennie, verl.
Hamilton, Ont.: Henk en Liz Nienhuis. Peggy.
St. Catharines, Ont.: Ann en Ron Dirkse. Renée.

316 Indian Road S.,
Sarnia, Ont.

13 april 1966.

On April 13th, 1966 the Lord called unto Himself our dear daughter-in-law and sister-in-law

WILLY WIERENGA,
nee NIENHUIS.

Hebr. 10:23b.

Delfzijl: Fam. H. Wierenga. Hilde Lies, Koos, Eddy.
Hamilton: Laurence and Auke Wierenga.
Toronto: Jan and Anneke Dijkstra.
Delfzijl: Jan and Clara Wierenga.
Winsum: Peter and Gieneke Wierenga.
Sarnia: Bert and Marian Wierenga.
Heerenveen: Albert and Ineke Brons.
Delfzijl: Wim and Ankie Wierenga.

Na een ernstige ziekte nam de Here uit onze familiekring weg onze lieve nicht

WILLY NIENHUIS,

op de leeftijd van 33 jaar, geliefde echtgenote van Cor Wierenga.

Gezang 27:2.

Port Colborne, Ont.: Mr. & Mrs. J. Fokkens, John, Chris, Mike.
St. Catharines, Ont.: Mr. & Mrs. Vandermolen, Annette, Kristina.

Sarnia, Ont., 13 april '66.

Wanted:

BRICKLAYER

Fully experienced on house construction. Also one or more

LABOURERS

Steady employment, usual benefits. Apply Schroor Construction, 26 Thickson Road North, Oshawa, Ontario, or phone: 728-0375.

Uit Holland ontvingen wij het droevig bericht dat op Paaszondag, in de hope des eeuwigen levens, overleed onze geliefde moeder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder

LYDIA BOL,

in de gezegende ouderdom van ruim 87 jaar. Sinds 1934 weduwe van Jan Rodenburg.

"Zalig de doden die in den Heere sterven."

Apeldoorn: W. Eikelenboom—Rodenburg. A. C. Eikelenboom.
St. Catharines, Ont.: E. Drenth—Rodenburg. M. Drenth.
Apeldoorn: J. L. Rodenburg. J. Rodenburg—Jansen.
Apeldoorn: L. M. Rodenburg. A. Rodenburg—Bossché.
Klein- en achterkleinkinderen.

De begrafenis heeft plaats gehad op 14 april 1966.

The Study Club of the Rocky Mountain House, Alberta Chr. Ref. Church expresses its Christian sympathy to one of its members, Everett Teklenberg in the death of his wife

DUWATTJE TEKLENBERG.

May our heavenly Father graciously strengthen and sustain him and his family in their sorrow.

Mr. A. De Jong, Pres.
Mrs. B. Bouwman, Sec.

---

100 Acre Dairy Farm

4 Slaapkamer huis, grote barns, silo, 35 stuks Holstein vee. Alle nodige machinerieën. Melkcontract. 6000 broiler contract. Lichte grond. 18 mijl vanaf Hamilton. Vraagprijs $42,000. met $15,000 down.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

DAIRY FARMS

160 acres, ± 70 Holsteins, quota ± 1,000 lbs. per day. Broilers 6,000. Total gross income $24,000 yearly. All modern machinery and automatic equipment in A1 condition. Modern buildings, 8-room brick house, all conveniences. 2nd house: 5 rooms, 8 yrs. old. On paved road. Asking price: $88,000 with fair terms.

91 acres plus 29 Holsteins, quota 520 lbs. All equipment, bulk cooler, 2 tractors, etc. New silo (1964). Good buildings. Very good 9-room house, on paved road, ideal location. Asking only $40,000 on very attractive terms.

FRUIT FARM

19 acres, very good land, planted with peaches, sweet and sour cherries, pears and grapes. New diesel tractor, new sprayer and all other equipment. 10-room house, fine location. Yearly gross income $8,500 - $10,000. Asking price $29,000. Reasonable downpayment.

6 Acres, 4-room house, barn, tractor, sprayer, etc. 4 Acres grapes, balance cherries, raspberries, etc. Attractively located on Lake Ontario. Only $17,000 or best offer. $5,000 down.

Also 2 licensed Broiler farms.

All these are close to church and school. For information:

GERRIT OTTEN
BEAMSVILLE, ONT. - 563-7904
Agent for
A. JARVIS Real Estate Ltd.,
Grimsby, Ont.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

RESPONSIBLE MAN

to be in charge of erection of farm buildings at job site. Pole and frame type. Previous supervisory experience.

Also a CARPENTER for same type of work.

In Western Ontario.

Write under Box 1876, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

AUSTRALIE TELT . . .

de dagen van ponden, shillings en pennies

"The British monetary system is, according to some people not a system at all. It is not logical! Of course it isn't logical, it's traditional".

Zowel in onze Engelse les als bij het handelsrekenen hebben wij op school in prillere jaren te maken gehad met ponden, shillingen en pennies. Het was niet de eenvoudigste vorm van rekenen en eerlijk gezegd heeft het leren ons daarbij wel hoofdbrekens gekost. De bovenstaande opmerking, dat het niet logisch is kunnen we dan ook van harte beamen. Het is niet logisch, maar traditie. Een traditie die echter wordt doorbroken.

Na Zuid-Afrika, dat reeds eerder overging op de munteenheid Rand ging Australië op 14 februari 1966 over op het decimale stelsel door invoering van de dollar. In 1967 volgt Nieuw-Zeeland. De datum van invoering had tot gevolg, dat de banken enkele dagen hun deuren gingen sluiten. Op de veertiende februari moesten de ponden, shillingen en pennies worden ingeleverd en de tegenwaarde moest er vier dagen later als dollars weer uit kunnen komen. Een drukke tijd dus voor de bankbedienden. En dan sloegen de Australiërs aan het rekenen.

Les van de Overheid

Reeds geruime tijd zijn er cursussen gehouden om het publiek in te lichten over de invoering van het decimale munststelsel. Geen dorp werd overgeslagen. Bovendien heeft de Regering veel papier (geen geldswaardig) gebruikt om langs die weg een ieder duidelijk te maken wat er aan de hand is. Bovendien schakelde men de moderne communicatiemiddelen in als radio en T.V. En op plaatsen waar veel publiek komt zoals de postkantoren kan men persoonlijk nog door lieftallige jonge dames, gekleed in jurken voorzien van geldtekens, worden ingelicht over de consequenties van de omwisseling. De jeugd werd ook niet vergeten, want ook de school werd ingeschakeld.

Telmachines

Een nevenverschijnsel was de noodzakelijke ombouw van de rekenmachines en b.v. buiten de deur de parkeeermeter.

De Australische "Munt" heeft er een enorm karwei aan gehad. In vroegere uitgaven van ons blad is reeds medegedeeld, dat de afbeelding op de munten in de Australische fauna moet worden gezocht. De cent draagt de beeltenis van een muis, 2 cent de hagedis, 5 cent de miereneter, 10 cent de liervogel en 20 cent het vogelbekdier. Kangoeroes vindt men op een 50 cent stuk.

Dat oudere munten een begeerd artikel worden staat wel vast, om van de postzegels nog maar niet te spreken.

En alle pessimisten ten spijt, de Australiërs zullen over enkele weken wel op hun tellen passen.

(Emigratiekoerier.)

SPECIAL

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO
Good until May 15, 1966

The following books will be sold at **10% discount:**

Het Woord van Vandaag - N. Warnen. Bijbels Dagboek. - Reg. $3.95 - now $3.55
Onze Geloofsbelijdenis - Ds. J. G. Feenstra. - Reg. $7.70 - now $6.93
Het Geslacht Bjorndal - Gulbranssen. - Reg. $4.95 - now $4.45
Als de Dauw Hangt Komt er Regen - Margit Soderholm - Reg. $3.95 - now $3.55
The Genesis Flood - Morris & Whitcomb. - Reg. $7.75 - now $6.98
The Doctrine of the Holy Spirit - Hendrikus Berkhof. - Reg. $3.25 - now $2.92.

YEARBOOK 1966 still available — $1.35

Een 200 acre tabaks- en dairy farm met melkcontract aan de hoofdweg, niet ver van Aylmer. Deze farm heeft een 9-kamer huis en is van alle gemakken voorzien. De nieuwe barn is 36 x 60 en heeft 56 stanchions, melkhuis, bulk tank en dumping station. 59 melkkoeien en wat jongvee gaan met de farm, evenals een complete serie beste machines.

Naast het melkbedrijf is er nog een 43 acre MBR, eveneens met een complete serie machines voor tabak. Greenhouse 110 x 25, tevens 7 oil-heated tobacco kilns.

Dit hele geval kan gekocht worden met $30,000 down en de eigenaar verleent de eerste hypotheek tegen 6% interest.

Dit is een excellente farm, en door een groot gezin dat deze farm alleen kan bewerken, kan deze farm in 5 jaar afbetaald zijn.

Voor meer dairy- en tabaksfarms, van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, rond Woodstock, Embro, Aylmer, etc., schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

HOE MEN OVERSTROMINGEN WIL VOORKOMEN

door Manfred Jager.

(Canadian Scene) — De mensen in Winnipeg gaan ook deze lente weer het gevaar van overstromingen van de Red River tegemoet en zij zien uit naar de dag dat de Red River Floodway gereed zal komen.

"The Big Ditch", zoals de mensen in Manitoba het noemen, is op drie na de grootste uitgraving ter wereld en kost meer dan $60 miljoen. Het is 29.4 mijl lang, loopt om het oosten van de stad heen van St. Norbert in het zuiden tot Lockport in het noorden. Op bepaalde tijden had men 900 mensen in dienst en als men klaar is heeft men naar schatting meer dan 100 miljoen kubieke yards grond verplaatst.

Experts schatten dat iedere dollar die aan dit project wordt uitgegeven vijfvoudig vergoed zal worden door toename in de waarde van het gebied dat tot nu toe door overstromingen werd bedreigd. Gedurende de overstroming in 1950 moesten meer dan 100.000 personen geëvacueerd worden en stonden meer dan 10.000 huizen onder water. Ingenieurs schatten dat als er 1 voet water bij gekomen zou zijn in die tijd, de gehele bevolking van Winnipeg van 400.000 inwoners de stad zou hebben moeten verlaten.

De "Floodway" voorkomt waarschijnlijk niet alle overstromingen, maar doordat hij per seconde 169.000 kubieke voet water zal kunnen verplaatsen zou zelfs de ongekend ernstige overstroming van 1950 60% minder erg geweest zijn. En zo zou dus dat gevaar van een dergelijke overstroming die eens per 36 jaar plaats vindt niet meer bestaan.

Bakery for sale

Bakery is the only one in town, with large Dutch community. Close to Ref. and Chr. Ref. Church and School. Bakery and full equipment go with the building and business for only $15,000, with $5,000 or $6,000 down.

Dutch Delicatessen and Gift Shop

at the busy plaza in Kitchener. Good opportunity to be own boss. Price $12,500.

Butcher Store

Turnover about $2,000 weekly. This business has a slaughter house, sausage kitchen and smoke house, inventory and equipment. Down $6,000 or $7,000.

Two-storey brick home

3 quarter acres land. Close to Drayton. Downstairs: diningroom, livingroom, kitchen, good size bathroom. Upstairs: four bedrooms. Little barn. Schoolbus on the road. Public and Christian School. Price $82,000. Will go for low downpayment.

CALL FOR INFORMATION

Fred Bouwmeester
744-7285
Representative for
H. De Groot Real Estate Ltd.
723 KING STREET W., KITCHENER, ONT. Phone 743-1456

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen:

te Brantford, Ont., N. B. Knopkers te Montreal, Que.

te Edmonton (II), Alta., J. Nutma te Dundas, Ont.

te Bejou, Minn., U.S.A., P. F. Dahm te Cornwall, Ont.

Bedankt:

voor Cochrane, Ont., W. Dubois te Barrhead-Westlock.

voor Kalamazoo (Northern Heights), Mich., U.S.A., J. Joosse te Georgetown, Ont.

voor Everson, Wash., U.S.A., J. A. Botting te Vancouver, B.C.

voor Taber-Vauxhall, Alta., Emo, Ont.; en Wallaceburg, Ont., J. S. Heilema te Forest, Ont.

Aangenomen:

naar Victoria, B.C., J. S. Hielema te Forest, Ont.

naar Grand Rapids (Creston), Mich., U.S.A., J. W. Uitvlugt te Edmonton (II), Alta.

CANADIAN REF. CHURCH

Beroepen:

te Winnipeg, Man., C. Bijl te Sappemeer, Nederland.

Bedankt:

voor Edmonton, Alta., S. Cnossen te Groningen, Nederland.

NETH. REF. CONGREGATION

Beroepen:

te St. Catharines, P. Blok te Dirksland, Nederland.

Bedankt:

voor Slikkeveer, Ned., L. Kieboom te Norwich, Ont.

CANADIAN-NETHERLANDS IMMIGRATION COUNCIL

The Canadian Netherlands Immigration Council (C.N.I.C.) announces the retirement of Mr. J. VanderVliet as Secretary-Treasurer of the Council.

Mr. VanderVliet has served faithfully in that capacity since the incorporation of the C.N.I.C. in 1953. He will remain a member of the Council.

The election of Mr. W. G. Warnaar, 428 Main Street West, Hamilton, Ontario (tel. 528-8547) as Secretary-Treasurer has been announced following a meeting of the Council.

All correspondence for the Council (e.g. Young Farmers Program) and Canada Youth Program) should be addressed to Mr. Warnaar.

WEES ZUINIG

op Uw lichaam, Uw rijkste bezit. Mijd allerlei giftige z.g. geneesmidd.! Vererger Uw kwaal en Uw lijden niet, doch neem de ons in de schepping gegeven volkomen onschad. Flora-geneeskruiden, waarmee reeds 36 jaren wonderbaarlijke resultaten zijn bereikt. Broch. en inl. gratis! Attesten liggen ter inzage. Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Meld Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

KOM EN ZIE
de Kleurenfilm
"BEATRIX DE BRUID"

(beschikbaar gesteld door de KLM in samenwerking met Koops' Travel Service Ltd.)

op VRIJDAG 29 APRIL, 's avonds om 8 uur, in het gebouw van de CHRISTIAN ACTION FOUNDATION (voorheen Chr. Educational Centre), West 5th Street off Mohawk Rd. W., Hamilton, Ont.

$1.00 per persoon, per kind 50¢.

Opbrengst voor de Christian Action Foundation.

SPRING BANQUET

CHRISTIAN ACTION
FOUNDATION INC.

on

Saturday, April 23rd, 1966

in the

CHRISTIAN EDUCATIONAL CENTRE
West 5th St.
HAMILTON, ONTARIO

Social hour: 6:45 p.m. — Admission: $3.00
Dinner: 7:30 p.m. — Members: $2.50

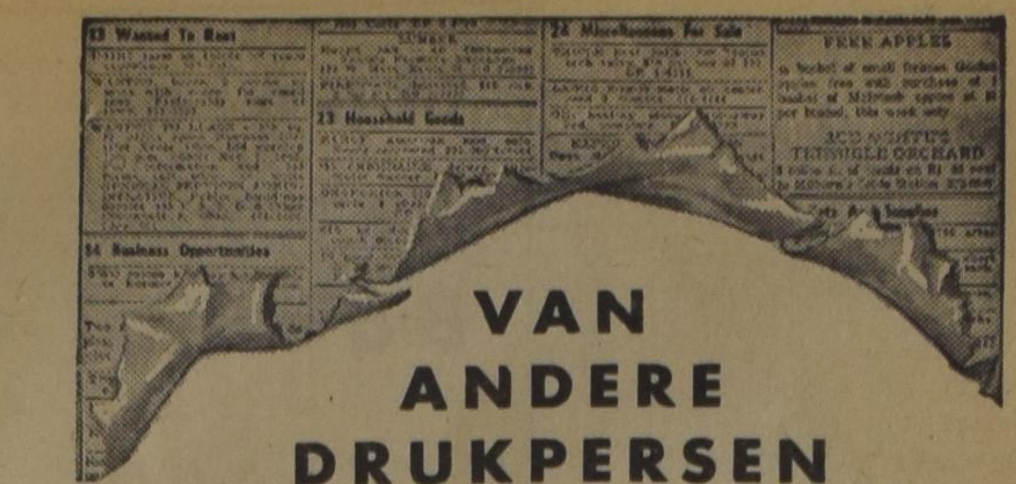

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Omzien in dankbaarheid

Er is de laatste tijd heel wat omgezien in het gereformeerde verleden. Allerlei boeken en artikelen zijn er mee gevuld. Vaak was het omzien "in wrok". Op oudejaarsavond kijkt haast iedereen terug. Ik ook, en waarom zou ik er niet eens iets van opschrijven. Van de eerste tien jaar van mijn bestaan. ze werden doorgebracht in *Hardenberg* (1913-1923). Vader was daar hoofd van de Chr. Lagere, later (mee door zijn ijveren opgericht) van de Chr. Ulo-school. Ons huis lag op het schoolplein, een soort terras. In de laagte lag de tuin en daar achter de weilanden waar doorheen de weg liep naar Brucht enz. Nog zie ik me 's zondagsmorgens staan in de open bijkeukendeur. Dan was die weg één lange witt streep, ontstaan door de witte huifkarren waarin de boeren zich kerkwaarts begaven. De Gereformeerde kerk van Hardenberg was groot. *Dr. C. C. Schot* was haar predikant in die tijd. Hij is het circa 40 jaar geweest. Hij was in de kerkgeschiedenis een zeer bekwaam geleerde, maar (misschien juist wel omdat hij zo geleerd was!), hij preekte zeer eenvoudig en bijna kinderlijk. Je was hem als kind soms al voor in wat hij zeggen ging. Binnen een uur was je weer thuis in een tijd, toen het meestal twee uur duurde!

De familie Gilhuis zat in de *armenbank*, op de galerij, achteraan! Het was een kale plank tegen de muur. Mijn broertje rolde er eens af, drie treden omlaag; de galerij liep nl. amfitheatersgewijs af.

In die tijd bestond nog het systeem van *plaatsenverhuur*. Voor wie het meest wilde en kon bieden waren de beste plaatsen. Eens in het jaar werden ze bij opbod verhuurd. Dan was de kerk een marktplaats.

Vaders protest hiertegen bleef aanvankelijk zonder resultaat.

Hij kwam dus niet als er "opbod" was.

Wat er overschoot aan zitplaatsen was voor de armen en ons.

Achteraf ben ik er haast een beetje trots op, dat we daar zaten en niet op de duren plaatsen beneden in het middenschip. Ik weet zeker ,dat mijn ouders op andere wijze hun financiële roeping wel zullen zijn nagekomen.

Zo zaten we daar dan in een overvolle kerk. Het rook er naar de stallen en het vee.

Maar er lag iets vredigs over alles heen. De mensen hadden geen haast. Auto's waren er nog niet en bij ons en vele anderen bleef zondags de fiets in de schuur.

Ds. Schot preekte er dus zondag aan zondag. U kunt over hem lezen in de bekende roman "*Oostloorn*" (d.i. Hardenberg) waar hij *Ds. Senserf* heet.

Hij is zo lang de enige dominee geweest, die ik kende en hoorde, dat voor mijn begrip dominee en kaalhoofdig zijn synoniemen waren.

Hoewel ik intens verlangde predikant te worden (de eerste oefeningen vonden plaats op de ladder van de werksters in de school!) zag ik mij de weg naar de kansel versperd door het feit, dat ik een hoofd met haar had! Hoe gelukkig prees ik mij als er eens een paar haren in mijn kam achterbleven.

Maar goed, ook Dr. Schot moest wel eens verstek laten gaan. De boeren in de kerkeraad kwamen dan bij de meester en vroegen of hij de preek wou lezen. Een ouderling opende de dienst, deed het gebed, maar de rest moest vader verzorgen. Ik dacht daar weer aan toen ik onlangs het artikel van Prof. De Gaay Fortman over de *lekepreker* las. Wat hij voorstelt is niets nieuws, maar al een oud gebruik. Wat vader las of zelf maakte, weet ik niet meer.

Wel, dat moeder eens zeer ontstemd was. Zij was een domineesdochter en vond het leuk als haar man ook 's de kansel beklom. Maar nu goot het eens, bij zo'n gelegenheid. De wegen werden modderpoelen. Op weg naar de kerk werden de broekspijpen hoog opgestroopt. Echt iets voor vader om te vergeten ze bij het binnenkomen weer omlaag te trekken. En zo ging dat, tot ontsteltenis van moeder en hilariteit der gemeente de preekstoel op! Haast als "wij gaan naar Zandvoort". Of ik in deze tijd van de opkomende parade der mannebroeders veel gemerkt heb van verering van leiders enz.? Ik kan het mij niet herinneren. Als er iemand opstond, die-meende-dat-hij-het-was, kon hij er zeker van zijn, dat het wapen van de dorpsspot hem vinden zou.

De boeken van *Kuyper* stonden in vaders boekenkast, en ze zaten in zijn hoofd ook. Of hij een bijzondere verering voor de *persoon* had? Persé niet. Zo die er al geweest was, was ze wel radicaal verdwenen, na een klein voorvalletje. De grote Kuyper zou het achterafse Hardenberg bezoeken. Vader stelde zich met zijn school bij het stationnetje op. Zijn diepste bedoeling was in Hardenberg belangstelling te wekken voor de sociale, politieke en culturele strijd, die er door de christenen in die tijd gestreden werd. De "grote" man verwaardigde zich echter nauwelijks de kinderen aan te zien. Even een hand opsteken, toen keek hij al weer de andere kant uit.

Als mens had de man sindsdien bij vader afgedaan. Als je je niet eens verwaardigde naar kinderen om te zien! Naar kinderen!! ook zal hij zichzelf wel wat voor p.s. hebben zien staan!

Het verhinderde hem niet zich voor de Zaak zelf met grote ijver te blijven inzetten. Het *christelijk onderwijs had de liefde van zijn hart*. Hij was er dag en nacht voor bezig. De Lagere werd uitgebreid. Een Mulo-school kwam; een Landbouwtechnische school eveneens. Ondertussen werd er op de vrije zaterdag les gegeven aan de Normaalschool in Dedemsvaart. Ja — dat heb ik gezien — *een intens ijveren voor de zaak van Gods Koninkrijk*. Die moest van de grond komen; en voor die van de wereld niet onderdoen! Ik herinner mij nog hoe vader eens weg was om een examen te doen. Want er moest telkens een acte bij gehaald worden. Het telegram bleef lang uit.

Moeder zenuwachtig.

Eindelijk kwam de post er mee aanslenteren.

Moeder: "dat zo'n man daar nu zo langzaam mee lopen kan".

Geslaagd, stond erop.

Misschien vindt u het gek, maar (het was 's middags plm. 4 uur) toen zei moeder, "nu moeten we eerst God danken!" *Ze knielde bij haar stoel en dankte hardop met ons, die haar voorbeeld gevolgd waren . . . .*

Och ja — die mannen broeders en vrouwen zusters uit die tijd — zondaars waren het — en toch - ik zie allereerst terug *in dankbaarheid.*

Toen ik tien jaar was verhuisden we naar Utrecht. Met tegenzin ging ik mee. En nog ligt Hardenberg als een stukje paradijs in mijn geheugen! Ik moest oppassen of het wordt steeds mooier, omdat ik het minder fraaie vergeet. Er werd namelijk ook heel erg gedronken. Dat was een volkszonde. Mijn ouders werden daarom *geheelonthouder*, al zijn ze — heel merkwaardig — in gereformeerde kring, waar men zo is tegen dansen vanwege-de-gevolgen, daar steeds om uitgelachen! Nee — ik moet het niet te mooi maken.

Maar met een beetje minder is het nog heerlijk genoeg om vanuit een overdruk en prachtig leven er eens een ogenblik naar om te zien.

—Dr. C. Gilhuis,
in Kerkblad van de
Geref. Kerk, 's Gravenhage

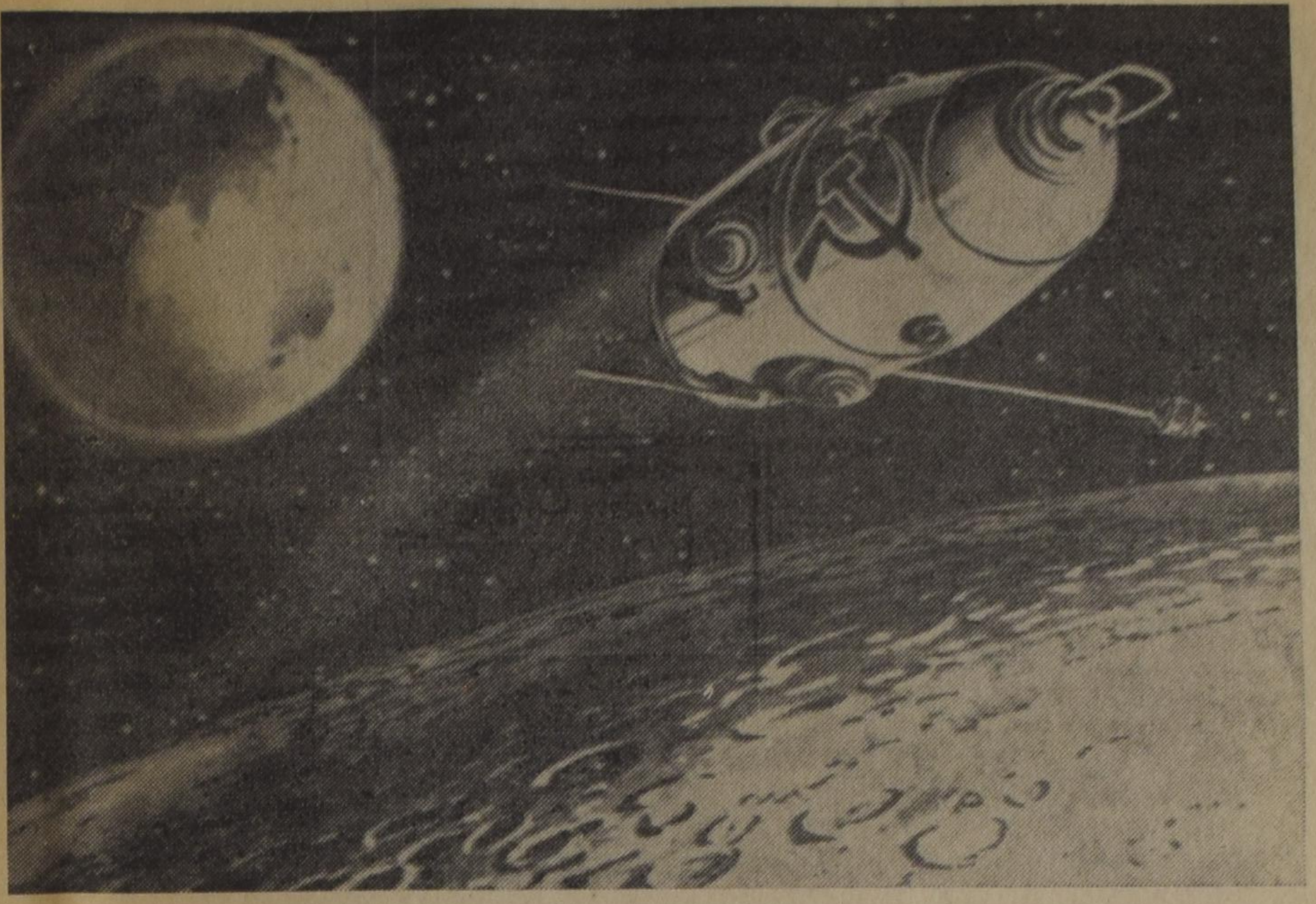

LOENA 10 IN BAAN OM DE MAAN

Moskou: Dit is de Loena-10 die in een baan om de maan is gebracht, gezien door de ogen van de Russische tekenaar A. Sokolov. De Russen hopen met dit ruimteschip foto's te kunnen maken van het gehele maanoppervlak.

TEACHERS WANTED

The Calvin Christian School in Trenton, Ont. will be in need of a

TEACHER

in September, 1966, for either the primary or the junior grades. Please send applications or inquiries to the Secretary of the Board: J. VanderVliet, 304 Dundas St. W., Trenton, Ont.

Fraser Valley Christian High School is accepting applications for

TEACHING POSITIONS

in the following areas: English, Commercial, History, Science (with Biology and Chemistry major or minor). Send applications to S. Van Der Laan, Principal, 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

The London Parental Chrstian School of London, Ont. will be in need of a

TEACHER

for grades 5 and 6 by September, 1966. There are excellent opportunities to continue your studies in evening classes at the University of Western Ontario.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. Wm. Van Wieren, 202 Clarke Side Road, London, Ont.

The Haney-Pitt Meadows Christian School will need

2 TEACHERS

For the primary and intermediate grades for the 1966/67 schoolterm. Please send application to the Secretary W. Hamming, 12142 1st Ave., Haney, B.C.

The Board of the John Knox Christian School Society of Brampton invites applications from qualified

FEMALE TEACHERS

for the primary grades, and an experienced

MALE TEACHER

for one of the intermediate grades. Salary schedule will be sent upon request. Please send applications, giving qualifications and references to Mr. G. W. Gerrits, Secr., 15 Tullamore Rd., Brampton, Ont.

Due to expansion, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in need of

2 TEACHERS

One for grade 1 and one for either grade 2 or a combined grades 3 & 4. Please send applications to Mr. Sid Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

Due to expansion, Calvin Christian School in Chatham will require additional

TEACHERS

for the primary and intermediate grades. Please send applications to Mr. J. Postma (Principal), % Calvin Christian School. 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Due to retirement and expansion the Georgetown District Christian School will need

2 TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 1966/67 schoolyear. Applications stating qualifications, salary, and references to be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. will need

A TEACHER

schoolterm 1966-67, for grades 1 and 2. Please send applications to Mr. J. Kaastra, Secr., R.R. # 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Christian School in Fort William, Ont. is in need of a

PRINCIPAL

teaching the higher grades 7, 8 and a

TEACHER

for the intermediate grades, by Sept., 1966.

Please send your application with full information and reference to the Secr. T. Bakker, R.R. # 3, Fort William, Ont.

The Brantford Christian School will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1966-1967 schoolyear. ONE for 3 & 4; and ONE for 5 & 6. Both combinations will have approx. 25 pupils. Please send your application to the Principal, Mr. J. Kooistra, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for grades 7 and 8, and a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL

(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

The John Knox Christian School will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades per September next.

The vacancies are due to expansion of school and retirement of the teachers. Please send your application to Mr. R. Vander Ploeg, Principal, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ont.

Calvin Christian School
HAMILTON, ONT.

has an opening for a

TEACHER FOR GRADE 8

Preferably with music specialization.

For more information and application form, write to the Principal, Mr. R. Klapwyk, 547 West 5th St., Hamilton, Ont.

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, is seeking applications for

TEACHERS

for Grades 3, 4 and 5 for the school year 1966-67. Attractive salary schedule. Please send inquiries and applications to Mrs. B. Ryzebol, 17 Corne St., Winnipeg 16, Manitoba.

The seven room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. will need

TWO TEACHERS
for grades 5 and 6

as per September 1966. Recent addition of three classrooms, teachers' room and other facilities. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont., telephone 587-2604.

BROCKVILLE, ONTARIO.

The City of the Thousand Islands, invites

TEACHERS

to apply for our vacancy in Grade one and two of the John Knox Chr. School.

Please send all corespondence to the Secr. David Weima, R.R. # 3, Brockville, Ont.

Dundas, Ontario

We invite experienced teachers to apply for our vacancy in

GRADE 3 & 4

Please send all correspondence to Mr. J. Stronks, Principal, R.R. 2, Dundas, Ont.

Verdien een boek

door het aanbrengen van een

abonnee op ons blad.

HI NEIGHBOURS!

We visited some friends today
A thing I love to do;
The conversation's always gay,
The food is real good too.
But somehow it was not the same
I think 'twas a mistake,
I should have stayed at home today
And had my coffee break.
There all alone I could enjoy
A doughnut, dunked right in
My coffee cup without a spill,
And then sit back and grin.
For smile and eat are things which now
I hesitate to do.
It's always good your mouth to shut
Our parents said so too.
This sound advice is seldom kept
Until the day appears
When suddenly you realize
You've added many years.
Your hair grows thin,
Your eyesight fails.
Oh, not enough to fret
But still the days of happy youth
We're better to forget.
We just can't take all kinds of food
The way we used to eat!
There wasn't any food or drink
That didn't seem a treat.
Now comes the time when acid gives
Us cramps and other woes,
It seems a man'll catch a cold
Whene'er he hatless goes.
Of course, to say that I am bald
Is truly stretching things,
But it does seem rather cool on top
Whene'er the northwind sings.
And lately I've discovered
There has come a tragic change
In printing of our local news
They've used a different range
Of letters, small and sometimes blurred,
At times I scarce can see
To read the comic strips which are
All so well-known to me.
My wife says: "You had better go
And see an eye-man soon.
Perhaps you need some glasses dear."
I grunt: "Don't start that tune
You'll have me thinking I am old
And that's still far away."
(I never mentioned then how much
My tooth hurt yesterday)
I've noticed lately that cold foods,
Can really give me pain.
No use to worry though I am sure
I'll get one pulled again.
But then I opened up real wide
And the sight the mirror gave
Made fear strike up and down my spine
Upstairs I've only five!
I realized when counting them
I had not far to go,
Or there'd be nothing left to pull
I sure felt mighty low.
All this was several months ago
Since then I've had the course
I've had to own up to the facts,
You can't stop nature's force.
I went to see my dentist
Who was cheerful as could be
He told me he could start right in
To make a new man of me.
He sure did just what he then said
A new man, oh! how true.
I felt like crawling in a cave
Until these months were through.
At first the sight that met my eyes
Just made me want to hide.
When I began to shave my chin,
No matter how I tried,
That flabby skin just didn't seem
To be the same old face.
The stubble grew with self-same speed
Of manly pride . . . no trace.
I thought that I would grow a beard
And lengthy mustache too,
But when my wife heard of my plan
She threatened with her shoe.
But oh — I suffered all those weeks
I couldn't eat a thing.
A lovely roast, a chicken leg,
Fresh corn . . . enough to bring
The tears come quickly to my eyes
For all that I could do
Was smell — and in a gentle way
Just chew and chew and chew.
Until the taste all disappeared
And then discard it quick.
The gravy was my favorite food
At least that I could lick.
When relatives to visit came
Delicious meals prepared —
I sat and "slurped" my bowl of soup
And not one person cared.
Oh mashed potatoes, vegetables too
All soaked with gravy — fine —
I guess it has its vitamins,
But it's just not quite my line.
Give me some solid hearty food
Leave all that soup and stuff
For oldsters who don't need to work
To sit is just enough.
Can you envision me at noon
When lunch time whistle blows?
My fellow workers grab their box
I watch them as they go.
Soon everyone is quiet,
As they chew their cheese on rye,
Their meat, or egg, or tuna fish,
These things all pass me by.
And while with watering mouth I stare
What do you think I eat?
My thermos is full to the top
With soup — oh what a treat —
A jar of jello, or mashed fruit
A crustless piece of bread.
Oh — what if toothless you must go,
There's just no joy ahead.
For all you have to dream about
Is the time when Doc will say:
Well Joe — you'd better come and take a bite
Of some nice moulding clay.
The day arrives, I'm quite aware
This is the final phase
Of vacuumed entrance to my head
An end to toothless days.
Now I have just two words to say
To all who plan to make
Impressions for their brandnew teeth,
A warning you must take:
Before you go — don't eat, don't eat
If ever you'll regret
That you just had your stomach filled
It's not too late as yet.
And then the day has finally come,
When my new plate is here
A younger man I soon will be
I'll smile from ear to ear.
I taste already steaks and chops
No soupy meals — no sir —
When once I have my choppers in
It'll never more occur
That I won't eat clear off all my plate
Not one crumb will I leave.
I'll give myself a day or two—
An end to all my grief.
I have my teeth, oh yes, they're mine
All 8 of them,
They're new and white and paid in cash
And why then am I glum?
My food now has a funny taste
I never knew before
That steak and fish and apple pie
(Oh, I could name you more)
All have the same odd saw-dust taste
No matter what I try.
The joy in life is gone for good
If I were young I'd cry.
Will now my lot forever be
To eat for habit's sake
And never more for sheerest glee
My noon-day meal to take?
Must cheese and meat and egg or fish
Forever tasteless be?
My life now seems an endless string
Of saw-dust meals to me.
I had a chance the other day
To hold my grandson dear
He's just a tiny pair of lungs
He uses without fear . . .
But I whispered in his little ear:
"Just bellow all you wish — —
I know the trouble that you have
For teething is my dish."
Greetings from,

AN UNHAPPY NEIGHBOUR

Wie wil of kan hier Helpen?

Hoewel wij dit niet eerder hebben gedaan, menen wij dat wij een uitzondering moeten maken voor iemand, die reeds geruime tijd heeft getracht een huishoudster te krijgen. Herhaaldelijke advertenties in de kerkbladen "The Banner" en "De Wachter" hebben geen enkel resultaat opgeleverd.

Het betreft hier een bejaarde heer van 82 jaar, weduwnaar, in de staat Wisconsin (U.S.A.). Hij is zeer gezond en vitaal. Hij beheert nog steeds zijn eigen farm. Maar voor zijn huishouding heeft hij dringend iemand nodig.

Wij meenden voor dit geval speciale aandacht te mogen vragen. Wellicht dat er iemand onder onze lezers is, die hier kan of wil helpen. Wij willen met genoegen brieven aan hem doorzenden, indien deze ons worden gezonden onder no. 1875.

Zie HOLLAND

PROFITEER VAN DE GOEDKOPE 21-DAAGSE RETOURS

Montreal—Amsterdam .... $335.—,
Toronto—Amsterdam .... $381.—.

Vertrekdatums tot 9 juni, van 11 juli tot 4 augustus, of na 28 aug.

BOEK NU bij de expert

LUCAS KOOPS

Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336

1642 Bayview Av., Toronto 17 Ont.

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek!

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra

There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA

Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten

An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga

This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C Sluys

A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang

Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Church Displays RELIGIOUS SYMBOLS

The consistory of the Westview Christian Reformed Church in Grand Rapids commissioned John Knight with a three-paneled painting for its main lobby. After studying sketches submitted by the artist, the consistory gave the artist freedom to execute his twentieth century version of the ancient triptych. On the picture John Knight is shown to present the completed work to the Reverend Mr. Paul Vermaire, pastor of the Westview Church. The artist explains that unity of the three panels is achieved through the use of strong diagonal lines and continuous color areas of adjoining panels. Added interest and variety is achieved by textured areas on the large panels.

What is a tryptich?

Triptych, paintings consisting of three related panels, are among the oldest vehicles used by the Church to portray the work of Christ. In the middle ages triptychs were found near the altar, the side panels often hinged to the center panel in such a way that, by swinging them forward they would cover the center panel.

Only during special holy days would the triptych be open for public viewing. As a form of art triptychs reached their height of development in Flanders and the Netherlands during the late fourteenth century. Only recently has the three panel idea been re-introduced by modern artists.

To read a triptych one should look first at the left, than at the right and finally at the center or key panel.

CHRIST'S HUMILIATION

The subject of the left panel is Christ's humiliation. Centrally located is the star of David, symbol of God's elected people in old testament days: the Jews.

Born in a stable in Bethlehem, the city of David, Christ was placed in a manger (center right, placed on a rough textured "floor") by his earthly parents. It was here that the first worshipers, shepherds, knelt before the newborn King. A bright star (upper left, over the manger) brought rulers from a distant country.

Jesus Christ, the Son of God became man to walk a difficult road of suffering (the thorns symbolize this). He did this willingly to reconcile sinful man with his heavenly Father. Like us He was tempted and suffered, especially near the end of His life when His own people rejected Him, put Him on trial and condemned Him to die on a cross during a public execution with two criminals, on the hill Calvary (blood-stained cross flanked by two other crosses on the outline of a hill). Here Christ carried the full measure of the punishment WE deserve when, during three hours of darkness, even his heavenly Father left him alone (Matt. 27:45, 46). After his death Jesus' dead body was deposited in a grave (lower right hand corner).

CHRIST'S EXALTATION

The third (right) panel shows that the grave could not hold the Son of God in its clutches. On the third day after His death, early in the morning (the rising sun) a victorious Christ came out of the grave (open sepulchre, hewn out of the rock on the left).

Christ's victory is symbolized by the lamb (John 1:29, Rev. 22:1) carrying the banner of the cross. At his feet is a key, symbol of the power of the King in heaven and on earth (Matt. 28:18) and also the key of heaven where the people for whom Christ died will spend eternity with Him.

The lily (lower right) is an old easter symbol of a new era, the promise of a new, pure and beautiful creation.

Forty days after the resurrection Christ returned to His Father. A cloud separated the ascending King from his followers. Today He rules with the Father in heaven (wounded hand raised in triumph, a gesture commonly used in paintings of the early church).

Christ's glory will be complete when He returns as promised in Acts 1:11.

THE CHURCH — BODY OF CHRIST

Christ sent the Holy Spirit on Pentecost. From that day till Christ's return the Church has existed.

We enter the church through baptism, the sign of a NEW life possible through Christ's sacrifice. We are washed in His blood (flowing from Calvary's rock, left) as when the water from the baptismal font (bottom left) signifies when it is sprinkled on our foreheads.

The other sacrament of the church is communion, celebrated to commemorate Jesus' death. Bread and wine are "the body that was broken and the blood that was shed" for sins. As out of many grains (wheat) ONE bread is baked and out of many berries (grapes) ONE wine flows, Christians experience in communion unity with the Lord and His ONE universal church.

Through the Bible (open book) we learn to know God and ourselves. The Bible was inspired by the Holy Spirit (dove) and is proclaimed each Sunday in the church. Through this Word of God the Holy Spirit works in the hearts of believers and continually guides and renews them.

The church's mission or task is to let its light shine in a dark world (the burning torch) and to proclaim the redeeming work of Christ to all people, until He returns.

The church's continued prayer is "Come Lord Jesus, come quickly."

☆

The artist, John Knight, moved to Grand Rapids in 1962 from his native Canada. He is staff artist for "The Young Calvinist and his work has been used in a number of religious publications, including periodicals, books and bulletin covers. Mr. Knight's achievement in fine arts include works in oil, watercolor and graphics exhibited in Michigan and New York. He is currently president of Grand Valley Artists, Inc. and is a regular contributor to *Christian Courier* as a writer on the arts.

THE FUTURE OF *Christianity* IN MODERN JAPAN

by Revs. Harvey Smit and John Timmer

The Prospects

What future does Christianity have in Japan? What are the prospects that Japan will ever become a Christian nation? This is a question which we, who serve you as missionaries in Japan, inevitably find ourselves asking. Our goal is to bring the saving faith in Jesus Christ to the people of this nation. Will this goal ever come to realization? To this central question conflicting answers have been given.

Some people maintain that Japan will very likely never become Christian. Others take the opposite view, that the prospects are good for Christianity in this land. Still others predict that the church in Japan wil continue, but never as more than a small "remnant," perhaps gaining a little, perhaps just holding its own proportionate to the population. Yet another answer is given by those who say that while the organized churches are unable to attract or hold large numbers, the people of Japan are interested in Christianity, and therefore, even though the church as such may fail, Christianity in some form will eventually succeed.

For each of these answers argumentation can be given. However, these predictions regarding the future of Christianity in Japan, highly plausible though they may seem to sound and supported though they may be by skillfully arranged data, remain nothing more than opinions, human judgments, and evaluations. The future is never of our making, nor are we ever able to predict it. The future is in the hands of our God. We work in faith and pray for the coming of God through His Spirit to this nation—but the "how" and the "when" God will decide.

Yet, the church has the constant responsibility, not only to sow the seed of the gospel, but also to know the soil upon which it sows. A farmer does not merely sow; he waits for the proper season and the appropriate time. He prepares the soil. He uses past experience, knowledge, judgment, and discretion. So also the missionary must work. He must know his field. He must strive to prepare it for the gospel, removing the rocks, breaking up the hard ground, and killing the weeds. He must choose the right time to sow. There are periods in a nation's history when its life has the qualities of spring. In such "growing times" there are opportunities for presenting the gospel which, if once missed, may never reoccur. Japan, at present, seems to be experiencing such a springtime period—a time peculiarly suited for the proclamation of the gospel message.

The Japanese Youth

Much has been written recently about the spiritual and moral dislocation of the youth of Japan. The young people of this nation are questioning the moral standards of the past. The hard-frozen, rigid system of ethics and obligation that ruled Japan for centuries is thawing and breaking up. Among the youth there is the vague perception of the need of a new faith and a new way of life. This stirring of new life is found especially among the university students—the future leaders of Japan.

Their basic concern is to be themselves. They want to become individuals. In the complex network of traditional Japanese society, social and family obligations had almost eradicated individual desires and wishes. Each man in Japan is not, first of all, considered as an individual, but as a member of a certain family, a resident in a certain village, and an employee of a certain company. These social relations have traditionally bound the individual. The youth of Japan is insisting on its freedom from these fetters of the past. They refuse to accept the traditional image of themselves as determined by their society. In an existentialist manner, they intend to fashion their own selves with their own hands. The frozen past is broken. The spring thaw has begun. The new forms and images are appearing. But after whose image will the new Japanese be formed?

This emphasis upon individuality and this search for personal identity is something quite new in Japanese life. Its main thrust and impetus may not be Christian, but it provides the church with an opening for the future and a task for the present. It has always been the strong family ties and social bonds that have been responsible for the churches' slow growth. There has been no room for individual choice, and if someone would insist on making such a choice for Christianity, the penalty of social ostracism has been for many far too heavy to bear. Consequently the growth of the church was retarded. Now among the youth of Japan, this right to determine one's own future and make one's own choice is being strongly asserted. The young people of Japan are becoming fertile soil, bursting with new life and new growths. In such soil we must sow the seed of the gospel.

The Japanese Intellectual

Another example of the changing atmosphere and climate in Japan can be found among the intellectuals. Their main task in the past century has been the interpretation and assimilation of western culture. Recently this culture has taken, for the Japanese, two primary forms: Christianity and Marxism. The intellectuals of this nation seek an ideological force which will bring human progress and thus break the age-old social patterns and leave room for individuality. The post-war intellectual in Japan has been seeking a point of view which would yield such progress. The two viewpoints which are available to him, both seeming allies of such human progress, are Christianity and Marxism.

Significant, therefore, and hopeful for the future of Christianity is the forced retreat of Marxism in recent years. The phenomenal economic recovery of Japan, the wisdom of Occupation policies, the desire to regain international recognition, the Hungarian revolt in 1956, the Sino-Soviet split—all these have contributed to the devaluation of Marxist ideology in recent times. Japanese intellectuals, traditionally leftists, have of late been forced to reexamine their own viewpoint. Could this not mean a new opportunity for Christianity? Perhaps the time has come when the Christian teaching will be studied and tested in the context of Japanese life. We need fear nothing from such a trial, but rather should welcome it, if the church in Japan but lives the teaching of its Lord.

A New Type of Japanese

Within the last ten years, a new type of Japanese has appeared. We, who are on the scene, can see the change taking place. Among the youth, the intellectuals, and in all the different walks of life, the traditional family structure, the age-old social matrix, the customary ways of thinking and acting, are all disappearing. A new nation is being born. A tremendous revolution is taking place. We see a sort of springtime upheaval in this country, with the old breaking up and the new growths appearing.

The most striking feature in this revolution is the emergence of the individual. This has meant a dislocation with the past, a deep uncertainty concerning the future, and an awareness of the futility of the present. But underlying these new stresses is a new idealism which calls each individual to live his own life to the full, and which calls Japan to take its place among the great nations of the world. In consequence of this new thrust, the traditional religions have lost their hold on the people. Even many of the new religions seem to lack purpose and stability. Many Japanese are seeking a new guideline and a new way of life.

As yet Christianity has not filled this need in Japan. It is still the religion of the unknown God. Its claim for their earnest consideration is often bypassed because it has been identified as the religion of the foreigner and the foreign-leaning Japanese. Its call is not heard by the masses of the Japanese people. Its hour has not yet come in Japan. Marxism is the rejected answer of the past. Will Christianity be the answer of the future in Japan?

Japan stands in a period of transition and change. To us as missionaries and to you as a missionary-committed church, the central question is: Will this transition lead to the foot of the cross? Will the gospel of Jesus Christ be the answer to the need of this land? While the final answer to this question lies with the Spirit of God, in part, the answer also lies with you and with us. It is only if the church in this land and the churches of the west, by their living witness to the truth of Christ, give a testimony that is clear and forceful that these people will be made to listen. It is only when we know the Way, live wholly according to that Way, that this becomes a Way that the Japanese people may choose. It is only a church which truly lives by the power of God's grace which can be not only a recipient of that grace but also the medium of its bestowal on others.

Also published in the Chr. Ref, Japan Mission Quarterly.

First Things in Canada

Canada's First Incorporated City

by John F. Hayes

(Can. Scene) — The ships began to arrive on May 10th, 1783. One after another, tall-masted schooners, trim barques, and huge square-riggers made their way in from the Bay of Fundy, past the point and deep into the great harbour. Twenty vessels arrived within a week, bringing thousands of Loyalists and their families from New York — away from the newly proclaimed United States, and back under the British Crown again.

The spot these stout-hearted patriots had chosen for their new home was a wilderness. Thick bush crowded the shores. There were no roads, nothing but forest, and the magnificent harbour around them. They set to work with a will; a city of tents sprung up overnight; every able-bodied man wielded an axe and adze as a town-site was cleared, and cabins begun. By December of 1783, "Parr Town" as it was called, sprawled over acres of what had been dense bush only a few months before. While across the Bay of Fundy from Nova Scotia, the territory was considered part of that province, and came under the jurisdiction of Governor John Parr and his Nova Scotia Executives.

But Parr paid little attention to the urgent needs of the newcomers; land grants were not forthcoming; neither were supplies, food nor tools. The Loyalists wasted no more time with the autocratic Parr. Instead, they sent a vigorous protest to London, England, asking that they be detached from Nova Scotia and become a separate province. The request was swiftly granted. General Thomas Carleton was appointed the first Governor. He arrived at Parr Town on Sunday, November 21st, 1784. His warm welcome was followed by immediate action. The next day, Monday, his commission was publicly read, he was sworn in, an executive council of seven men was selected. That afternoon the first meeting with the new Governor on hand was held!

Governor Carleton was quick to sense the drive and purpose of these energetic people, and set about at once to inaugurate the new and independent province of New Brunswick. Ordinarily, provincial legislatures sponsor subordinate municipalities, but Governor Carleton felt that some evidence of the new status of the province was advisable almost at once. He and his government immediately sought a Royal Charter to merge Parr Town and the adjoining Carleton district into the "City of Saint John." It was granted — and in the following May of 1785, Saint John became Canada's first incorporated city, even though by no means its oldest settlement. Eight months later, in January of 1786, the first session of the Provincial Legislature took place.

Saint John remained the provincial capital for about two years, then Governor felt that the seat of government would be safer inland. So old St. Anne, a French up-river village was renamed Frederick Town, and became New Brunswick's provincial capital. Now known as Fredericton, it has remained so ever since. But Saint John holds the unique privilege of having become a city through Royal Charter, a procedure seldom duplicated anywhere.

THE ARRIVAL OF THE LOYALISTS

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE FEBRUARY LADDER

Names: Problems:	192	193	194	195	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
Points:	4	2	3	2	11		
T. Bruinsma, Pierrefonds, Que.	4	2	2	2	10	88	98 Winner
J. Byl (II), Burnaby, B.C.	4	2	2	2	10	76	86
M. DeJong (II), Stirling, Ont	4	2	2	2	10	70	80
T. P. Palmer, Grand Rapids, Mich.	4	2	3	2	11	66	77
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	4	2	2	2	10	59	69
A. Guillaume (IV), Edmonton, Alta.	4	2	2	2	10	49	59
J. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	4	2	2	2	10	33	43
J. Prins (I), Lacombe, Alta.	4	2	2	2	10	30	40
A. Renema, Duncan, B.C.	0	2	2	0	4	30	34
H. Drost (I), Goderich, Ont.	4	2	3	2	11	21	32
H. Amsinga (I), Hay, Ont.	4	2	3	2	11	21	32
M. Visser (I), Duncan, B.C.	4	2	2	2	10	19	29
W. F. Stokdyk (II), Old Barns, N.S.	4	2	—	0	6	17	23
J. Kloosterman, Peterboro, Ont.	—	—	—	2	2	14	16
J. J. Berg, Jarvis, Ont.	4	2	2	2	10	New! Welcome!	10

REMARKS

This ladder is exceptional: high scores all over, but only three got perfect. Do we need a change? for better or for worse? What is your pleasure, gentlemen? The March series may give different results.

Congratulations to the winner of this month, T. Bruinsma. A vous l'honneur, Monsieur de Quebec!

Welcome to our newcomer, J. J. Berg. All of us are happy that you joined our contest. If you keep this pace you may reach the top within nine months . . . . Next week we will try to attract more newcomers with Problem B. Five points maximum for all who never sent in solutions but now wish to enter our contest.

VARIA

The Big Package Flap

Not long ago a man stepped into a Chicago drugstore and asked for a brand of toothpaste, small size. The clerk handed him one. It was marked Large. The customer said he'd like to have the small size.

"That *is* the small size," said the clerk.

"What's the large size called?" asked the man.

"That's Giant."

"Is that the biggest?"

"Oh, no. Next is King. Then Economy, and then the biggest of all—Family!"

The man pocketed the Large size, which was just as small as Small used to be. He went off, shaking his head.

(Saturday Review)

From the Mailbox

THE DEATH PENALTY

Dear Sir,

With great interest I read Rev. Vriend's article in The Chr. Courier of March 25, 1966: "Should the death-penalty be abolished?" However I have a few questions to ask and if possible, I would like them answered in your paper, because I am sure that all your readers are interested in this matter.

What I missed in the excellent article is reference to the Bible and/or our Confession. For instance, Rev. Vriend wrote: ". . . For by divine decree, proclaimed before Christ, affirmed by Christ and taught by His disciples, it is only blood shed "in payment of" murder that can restore the order of justice which has been violated".

Now my question is: Where is this affirmed by Christ and taught by His disciples? And how does Rev. Vriend explain texts like Ezekiel 18:23: Have I any pleasure at all that the wicked should die? saith the Lord God, and not that he should return from his ways and live? John 1:29: Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world. Hebrews 10:18: Now where remission of these (sins) is, there is no more offering for sin.

Rev. Vriend is a minister in the Chr. Ref. Church. I am a member of the same church. Some time ago our minister preached about this subject using above mentioned texts (among others) as proof against the death-penalty. He asked us from the pulpit to write to our M.P. to use his influence and vote for abolishing capital punishment. Rev. Vriend urges us to tell the Government: ". . . to that end He has given you the power to take the life of a murderer".

Two ministers of the same denomination, having such widely different views and consequently giving such opposing guidance in a vital subject. The question arises, although I should not broach this in C.C. (since it is not a church-paper) but after all, Rev. Vriend's article brought it on: Is it not time that our churches, through the Synod, take a stand in the matter?

Yours truly,

(Mrs.) M. M. Stonehouse

REPLY TO MRS. STONEHOUSE:

I greatly appreciate your thoughtful response to my article on the death-penalty. To avoid making a difficult subject even more complicated, allow me to spread my reply over the following three sections.

THE MISSING REFERENCES:

The reason why I refrained from inserting all the biblical references is that I imagined them to be well-known in our circles. I will now hasten to correct my mistake.

(a) *Christ's acknowledgement.* When did Christ confirm the Government's right to impose the death penalty as a means of vindicating the order of justice?

I believe this took place when our Lord faced His earthly judge and said: "You would have no power over me unless it had been given you from above" (John 19:11). The context clearly shows that the power referred to is *the power to execute* a man. Jesus refers to this power as a divinely given power, in order to impress upon Pilate his duty to exercise it in accordance with the canons of justice.

(b) *The teaching of the Apostles.* I had in mind here:

1. Paul's statement before Festus: If then I am a wrongdoer, and have committed anything for which I deserve to die, I do not seek to escape death (Acts 25:11). This statement shows: *One*, there are, according to Paul, crimes worthy of death; *two*, among these crimes, we may safely assume considering Paul's background and convictions, is the crime of murder; *three*, if guilty of this crime, he would regard the death-penalty as just for himself and hence also for others; *four*, he would therefore willingly undergo this penalty and not appeal from Festus to a higher tribunal.

2. Paul's statement in Romans 13: "If you do wrong, be afraid, for he does not bear the sword in vain" (vs. 4 and following). The sword here refers to the power of the magistrate to punish evil and so to vindicate the order of justice. The sword is a symbol, as it was once an instrument, of the power to take the life of a wrongdoer. It stands for a complete system of punitive justice, including the death-penalty. This sword the government is to make effective, as is implied in the words "not . . . in vain".

3. This teaching that governors are responsible for the exercise of punitive justice is echoed in I Peter 2:13, 14: "Be subject . . . to governors as sent by him to punish those who do wrong". If it should be remarked that the death-penalty is not mentioned here, my answer is that it does not and did not exist in isolation, but forms the final step in a complete system of punitive measures.

(c) *Our Confessions.* Lord's Day 40 of the Catechism declares: Therefore, also, the magistrate is armed with the sword to prevent murder". The Belgic Confession declares that the dissoluteness of men must be restrained and that for this purpose our gracious God "has invested the magistracy with the sword . . . ." (Article 36). For a discussion of civil justice in the Lutheran symbolic writings and confessions, see Dietrich Bonhoeffer, *Ethics*, pp. 303 ff.

BIBLICAL PROOF FOR ABOLITION?

I hesitate somewhat to attempt to explain a series of isolated texts. Biblical teaching concerning civil justice does not rest upon an isolated text here and an isolated text there. The whole idea of a just sentence, in the light of Scripture, is to inflict upon the wrongdoer an injury, symbolic or real, equivalent to that of which he is guilty, in order that by enforcement the majesty and honor of the laws of God may be vindicated.

But I do wish to express my surprise at the kind of "proof-texts" brought into the battle for the abolition of the death-penalty.

1. *Ezekiel 18* addresses itself to the exiled Israelites who complain of their lot and cynically declare that the fathers have sinned and now they, their children, suffer the consequences. In reply to this cynicism the Lord now makes it known that the critics themselves are responsible for their plight. "The soul that sins shall die" (vs. 20). God is perfectly just. But this purpose goes far beyond retributive justice: His desire is that his people shall repent and live. He does not enjoy the sight of wicked people dying in their sins, but this, as the chapter shows, is what will happen if they do not repent. An honest reading of the whole chapter will show that it supports, rather than undermines, God's retributive justice. It also shows the Lord pleading with his people to turn from sin, for "why will you die, O house of Israel?" (vs. 31).

2. *John 1:29.* "Behold the Lamb of God . . . ." I will not dissect these wonderful words concerning the Sin-Bearer who took our place before the tribunal of God. If anyone thinks that Christ's substitutionary death abrogates the death-penalty for murder, then let him follow his own logic and say that it abrogates all retributive justice and all punishment—that it takes the sword from the civil magistrate. Such a person is in logic bound to favour civil anarchy. But his mistake lies in confusing the Kingdom of God with the civil order of the state. The penitent thief knew better. When his eyes and heart opened to the Sin-bearer next to him, he acknowledged the justice of his own execution and rebuked the mocker on the other side: "We are receiving the due reward of our deeds . . . " (Luke 23:41). This is the judgment of a sanctified conscience.

3. *Hebrews 10.* This chapter describes the fulfilment of the *ceremonial* sacrifices made under the old dispensation. But if anyone should draw from this truth the conclusion that God's *justice* is now relaxed, let him read these words: "A man who has violated the law of Moses dies without mercy at the testimony of two or three witnesses. *How much worse punishment* do you think will be *deserved* by the man who has spurned the Son of God . . . ?" (Hebrews 10:28, 29. Italics mine).

I trust that by now it is plain that to use these passages for the purpose of getting the death-penalty out of our Criminal Code is to misuse them.

THE EXTENT OF DISAGREEMENT

Toward the close of her letter Mrs. Stonehouse expresses her perplexity at the existence of such radical disagreement in our ranks. Let me assure her that, historically, Reformed theologians and ministers have been remarkably agreed about the divine right and duty of the magistrate to impose the death-penalty for murder. Let her read Calvin's *Institutes*, Book IV, Chapter 20, 10. Let her read Abraham Kuyper's *E Voto*, Volume IV, Zondag 40, Chapter IV. Let her read such up-to-date Reformed theologians as Prof. Dr. J. L. Koole, *De Tien Geboden*, p. 98 ff., Prof. Dr. G. Th. Rothuizen, *De Thora in de thora*, p. 45 ff., and Prof. A. A. Van Ruler in *Visie en Vaart*, p. 226 ff., and she will be impressed by the united testimony of these men that the death penalty must be retained in modern life as a last remaining witness to the holy wrath of God against the violation of human life.

Reformed theologians of the past and of the present have spoken with one voice in this matter. And a Reformed jurist like Mr. J. H. Prins, current director of the *Doctor Abraham Kuyperstichting* in the Hague, is in agreement with these theologians on this score.

Some years ago, in fact it was the spring of 1961, the Christian Reformed Churches of three classes in the East, including Classis Eastern Ontario, did take a stand in favour of the retention of the death penalty and found there was in our churches almost universal agreement with this stand.

John Vriend

THE WORLD OF BOOKS

THE LETTER OF PAUL, An expanded paraphrase printed in parallel with the **Revised Version, by F. F. Bruce. Wm.** B. Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, Mich. 1965, 323 pages. Price $4.95 (U.S.).

Reviewed by Rev. Andrew Kuyvenhoven.

The writings of F. F. Bruce should become well known among our people. Dr. Bruce is professor in Manchester, England, and he is widely recognized as one of the outstanding Bible-scholars in the English speaking world. He is a reliable exegete and a careful historian.

His **Expanded Paraphrase** of the Letters of Paul is a modest piece of work. It is much less interpretative than similar attempts of recent years. Bruce's purpose is merely "to make the course of Paul's argument as clear as possible". With a minimum of addition he re-writes the letters of Paul and he has his rendering printed side by side with the **Revised Verson** of the same Epistles. The Letters of Paul are not easy to comprehend. Diligent use of this paraphrase will promote a better understanding.

There may be a few minor flaws in his work; I have not noticed many. One wonders if the omission of Romans 9:18 is merely due to an oversight. In the case of Romans 5:18 ("But not as the trespass, so also the free gift") the paraphrase has, ". . . for God's gift of grace is not on all fours with the original fall", — which must be a British idiom. The British accent of the entire publication may be a hindrance on the American-Canadian market. The book was first published in Britain and photolithoprinted in the States, which means that the American edition is exactly the same as the British. It retains the text of the **Revised Version** next to the paraphrase of Dr. Bruce. However, the **Revised Version** of 1881 is used in Great Britain only. We use the **American Standard Version** of 1901, which is very much similar to the **Revised Version** of 1881. We hope that the use of a less familiar Bible Version will not shy away any prospective buyers who could greatly benefit by the perusal of Bruce's paraphrase.

The book has two additional benefits which should be mentioned: Dr. Bruce has written an introduction to each of Paul's Letters, in which he explains their historical setting. And he has arranged the Epistles in their most probable chronological order. A second benefit consists of an elaborate system of textual references contained in footnotes to the text of the **Revised Version**. Any student who will take the time to check the cross references will be richly rewarded. For there is no better Interpreter of the Bible than the Bible itself.

Bruce's paraphrase is an important tool for anyone who really wants to get at the message of the Letters of Paul.

Finding the trouble in Cardston

BY RACHEL KILSDONK

The day couldn't have been better for the clinic: brilliant blue sky, crystal sunshine, and soft white clouds piling up over the purple foothills.

In contrast the people arriving by 'bus, in battered cars or walking to the health center in the Blood Indian Hospital at Cardston, Alberta, 55 miles south of Lethbridge, were tired, ill, lame. They trudged up the hospital steps, carrying crippled children and hoisting wheelchairs into the small waiting room.

Inside, a team of medical specialists waited for them; three orthopedic surgeons from Edmonton and Calgary, two pediatricians from Lethbridge, a social worker, a dietician, two district health nurses, three staff nurses and an interpreter named Nellie Tailfeather, who speaks fluent English and Blackfoot like soft music.

The specialists transformed the little health center that day with the kind of sophisticated medical knowledge and technique only big cities can normally afford. It was all free. These highly-skilled medical teams have been travelling to small towns and villages for 14 years bringing hope to people too sick, too remote, too poor, or just too despairing to even try to find it in the big-city hospitals.

In Cardston that day the medical team started examining its first patient sharp at nine o'clock in the morning. They worked steadily all day, using three examining rooms, consulting together so their combined skills would produce the right diagnosis. By five o'clock that afternoon the little waiting room was empty. They had examined thirty-four patients and recommended treatment for more than half of them.

Cardston was the sixth area that a travelling clinic visited in 1965. Specialists had already examined 116 people, in Grande Prairie, Peace River, Stettler, Fort Macleod and Blairmore in Alberta, and another 245 in 13 settlements in Saskatchewan. Last year one car travelled 25,000 miles to take clinics to remote districts in Saskatchewan alone.

But there is more to a travelling clinic than travelling and diagnosing. Organizing them takes time and trouble, too. In Alberta the organizing starts when the Alberta Council for Crippled Children and Adults sends out letters to doctors in the area the clinic will be visiting, and asks for the names of people who need the help of specialists. District health nurses, medical officers of health and hospital administrators have to be advised; specialists have to be recruited; the patients have to be told where and when the clinic will be held. Even the weather has to co-operate in order to make the clinic a success.

No clinic has yet been cancelled due to bad weather, although at Fort Macleod last spring a wet spell ended just in time. The patients had to slither and plod over mud and potholes to reach the health center from homes deep in the foothills. But all 36 patients got there. In northern areas the clinics are scheduled for early spring before the ground thaws and turns the back roads to mud.

'But if only one child is helped by these clinics it's worth it,' says Mrs. Dean Hunter, founder and national president of the Oil Service Charitable Organization. Her husband is manager of Imperial Oil's regional drilling department in Edmonton.

OSCO has been backing the travelling clinics in Alberta and Saskatchewan for the past two years. They pay the specialists' fees, travel, hotel and meal costs (averaging about $625 per clinic). Cost of follow-up treatment — travel, specialists' fees, hospitalization and the like — is paid by the Easter Seal Section of the Councils for Crippled Children and Adults.

Finding the money to pay for the clinics is up to OSCO, and they find it in old clothes. The women of OSCO operate three 'next-to-new' shops, two in Edmonton and one in Regina. In two years the shops have made more than enough to meet their annual commitment of $2,000 each to the Alberta and Saskatchewan clinics.

OSCO, as a fund-raising organization, grew out of Oil Wives, an association of wives of itinerant oil men whose jobs kept them on the move so much that their families never got to know anybody but other itinerant oil families. The women formed Oil Wives in 1951, not only to have somebody to talk to, but to create a way of proving to sometimes suspicious local people that oil families were not the 'tumbleweeds' they were often called. It was an oil wife — Mary McRae — who formed the Edmonton Cerebral Palsy Association. It was another oil wife — Arlene Hannah — who started the first basement 'slimmerama' in Estevan, Sask.

Eventually the oil families settled down, but Oil Wives survived. Three years ago after some of the members incorporated as Oil Service Charitable Organization, they decided to put their energy behind the travelling diagnostic clinics.

'The fact that families of oil men often live in rural areas has made them aware of the need for this type of service,' Dean Hunter has said. 'People living in isolated areas can't always find specialists easily, and the lack of treatment can create tragedies in the lives of handicapped children. Help that might alter an entire lifetime could be missed or discovered too late.'

As a result of that decision a curly-headed three-year-old with a twisted foot was hospitalized for six weeks last year on the clinic's recommendation. Now she's running and playing with other children instead of watching wistfully from the sidelines.

A 17-year-old boy who was in a car that crashed off a bridge into the St. Mary river is using his arm again — the arm he nearly lost when rescuers yanked him from the wreckage with a lasso.

A handsome 12-year-old from a remote area near Dawson Creek hopes to be playing on the 'ball team this summer. He came into the Grande Prairie clinic last spring badly crippled with a hip deformity. On the clinic's recommendation he had a delicate tendon replant operation in the University Hospital at Edmonton, and his chances of making the team are good.

Even when the clinics can't cure, they can help. When one couple learned their infant son was mentally retarded, the clinic's psychiatrist was able to help them over that first shattering realization. and steer them to agencies that would help the young parents bear their tragic burden.

There are other benefits, too. By taking the doctors to the patients, the Alberta clinic save patients and their parents the costs of 226 days away from home in 1964, costs that few of them could have paid. The council estimated that the amount of time saved in travelling and waiting reached 45,200 hours that years.

'But the value of these clinics can never be recorded statistically,' says Mrs. Dora Jardine, the patient care program supervisor of the Alberta Council for Crippled Children and Adults. 'Certainly they prove one thing, though — that all the forces to help the disabled can work effectively together for their betterment.'

Sometimes this help can be as simple and effective as the diagnosis the clinic gave a young mother that morning in Cardston — a few brief words that sent her beaming from the examining room after months of worry over a frightening paralysis in her little girl's hand. 'It's not serious,' the specialist told her. 'She'll outgrow it."

FROM HITHER AND YON

Gleanings from the Press

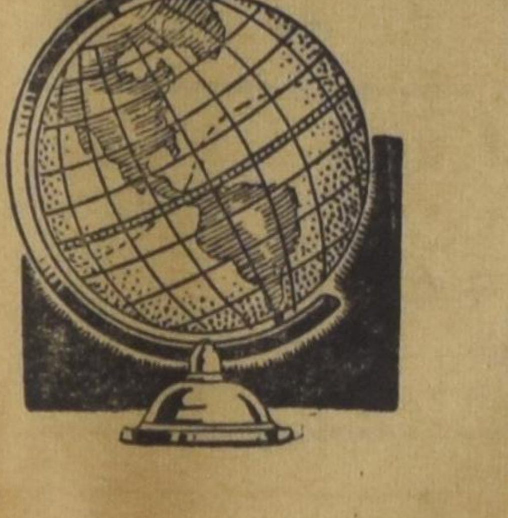

THE SECOND SERVICE

That the minister during the morning service reads the law and administers God's Word is good and necessary; that congregational vocal activity is limited during that service to the singing of assigned hymns and psalms is fine; but shouldn't the second service be arranged in such a way that it will provide the saints with the opportunity to exercise their communion? What we understand by that has been beautifully formulated in question and answer 55 of our Catechism: "First, that believers, all and every one, as members of Christ, are partakers of Him and of His treasures and gifts; second, that every one must know himself bound to employ his gifts readily and cheerfully for the advantage and salvation of other members." By conducting our second services in the very same manner as the first one, we actually make it impossible for the members to do what we believe they are bound to do, at least on Sundays, the only day on which the entire congregation regularly assembles together.

I should also make you aware of the little known fact that our Synod in 1928 did recommend a uniform order of worship, which we are still using faithfully, for the first service. A committee reappointed in 1930 with the mandate to present an order of worship for the second service and for communion Sundays was later discharged without having carried out its mandate. In other words: no ecclesiastical regulations exist to prevent us from making some drastic changes in our second services. The only question which the consistory must be able to answer in the affirmative when the church visitors from Classis come is this one: "Do you have preaching services at least twice on each Lord's Day, once from a text the choice of which is left free, and once after the order of the Heidelberg Catechism, so that no Lord's Day is omitted?" Would it not be a good idea if the minister would choose a text for his sermon in the morning service which would correspond with the Lord's Day to be dealt with communally during the second service? That way both services would form a unity: during the first one God speaks through His minister from the pages of Scripture, and during the second service the congregation considers its response to that message by studying its creed and by stimulating each other to practice in our everyday lives in this modern age what we believe God has spoken to us. That way we would give each other a much better chance to digest the sermon; also, such a program for the second service would stimulate a discussion of the sermon and a study of the Catechism's Lord's Day between the services. And, by the way, the minister would do a much better job if he could concentrate on the preparation of only one sermon during the week.

DeM.

"The Prairiescope".

A ROAD TO THE ISLE

When Prince Edward Island entered Confederation in 1873, Sir John A. Macdonald promised to provide "continuous communication" with the mainland. Since then various political parties and governments have promised some sort of physical link with the mainland. At long last work has begun on a crossing that will cost $148,000,000 and may be open by 1970-71.

The crossing, which will span the Northumberland Strait between Prince Edward Island's Port Borden and Jourimain Island on the New Brunswick side, will be a combination of causeway, bridge, and tunnel for both cars and trains. The distance is approximately nine miles, and presents engineers with formidable problems since no crossing has been attempted before over a comparable distance where tidal conditions, weather, and ice are severe.

After waiting nearly a century for their crossing the Islanders now have mixed feelings about it. Some of them feel that the distinctive flavor of the Island, which now is reached only by ferry, will be destroyed.

From: *C.B.C. Times*

TWO NEW CHRISTIAN DAYSCHOOLS (IN AUSTRALIA)

From the February Newsletter of the Association for Christian Education in Perth, W.A., I learned that at the beginning of this new school year two more Christian dayschools have opened their doors. So far the Calvin School at Kingston was the only Christian dayschool established by members of our Churches. Now Kingston has to share this honour with Perth and Blacktown. On February 14 the Rehoboth School was opened in Perth, beginning with grades 4, 5, 6, and 7. The name was chosen on purpose, "for now the Lord has made room for us and we shall be fruitful in the land" (Gen. 26:22). The school of Blacktown was opened on February 1 and also started with two teachers and two classrooms, namely, an infant class and the first grade. The Board intends to add a room for grade 2 next year, and so on. The Blacktown Association has chosen a name which has deep roots in English church history: 'The Tyndale Christian School'.

From: Trowel and Sword.

CONTAINERS IMPORTANT TO GOOD ARRANGING

New York, N.Y., (ED) — As an art flower arrangement most closely resembles painting, adhering to the same principles of scale, color rhythm, and composition to achieve beauty.

The side triangle, crescent, half-circle, S-curve, full circle, perpendicular, oval, and triangle are basic forms, which have appeared consistently through the history of flower arrangement. These compositions, or eight basic plans, are your simple guide to turning flower arrangements into living paintings.

Flowers are lovely in any circumstance, but to bring out all their natural beauty they should be arranged in containers, which complement their colors and contours. The container's suitability, not its intrinsic value, is really what matters here.

Since experts agree that over-decorated highly colored vases detract from the beauty of the flowers themselves, any container made of clear or light-tinted glass is a good choice. Many unique and original compositions - formal or informal - can be made with such standard pieces as the bases and bowls every household owns.

Tumblers, stemmed or footed goblets, brandy inhalers (miniature of mammoth), cocktail mixers, candy dishes, beer stain or tall Pilsner glasses, apothecary jars or jars that once held bath salts - these are but a few examples of the household glassware that you can borrow to make sparkling flower arrangements. Small rose bowls, nut dishes, even relish dishes make perfect containers for tiny compositions.

No matter what piece of glassware you choose, nor which of the eight basic plans is most appropriate to it - you'll start by deciding on the scale of the arrangement. Scale is the relationship of the flowers to the size and shape of the container. Most visually satisfying is an arrangement whose proportions are at least 1½ times a tall container's height - or about 1½ times a low container's width.

Color rules are simple. Since dark or heavy flowers tend to give the feeling of weight, they look least heavy when used at the bottom of an arrangement. Buds and lighter, smaller blossoms may be placed at the top and outer sides. Try to use color in groups - "family" colors like pinks and reds together - to lend coherence and harmony to the over-all effect.

Flowers should be arranged so that the eye is led to a natural center of interest. This is where you call upon graceful foliage to give a feeling of rhythmic motion and direction to the composition.

Let's start with a footed candy dish as the container you've chosen - the "half-circle" might be the most compatible among the basic plans. Or if you've selected an over-sized brandy glass as your holder, you may find either the "crescent" or the "oval" most suitable. You can see how charming a nosegay may be fashioned from purple violets or gold pansies in a mauve-tinted or clear sherbet dish - and how a cut-glass goblet with tiny garnet roses and baby's breath will pay gracious compliments to a hostess or make an unforgettable birthday remembrance. IMPORTANT TIP! Keep your containers sparkling to show your arrangements to best advantage. Glass vases and bowls are the easiest to clean of all materials, and if slight discolorations appear after use, a mild chlorine bleach will remove them.

CONTEMPORARY EYE-STOPPER is this tall "S-Curve" composition of Fire Thorn berries and Dracaena foliage. The container is a handsome cylindrical shape of Capri Blue Glass by Hazelware (very inexpensive), would look marvelous anywhere in a modern home. This one would be easily copied with artificial berries and foliage combined with a gnarled branch for a permanent arrangement.

MILK WHITE sauce and gravy boat by Anchor Hocking holds a "Crescent" grouping of bells of Ireland, Pom-pom Chrysanthemums and Hosta Vine, all leading to a focal point — one exotic Ladyslipper Orchid. Glass casseroles salad bowls, even mixing bowls lend themselves to interesting arrangements, so the next time you open your kitchen cupboards, think of what amusing things you can do with ordinary everyday objects as containers for your own creations.

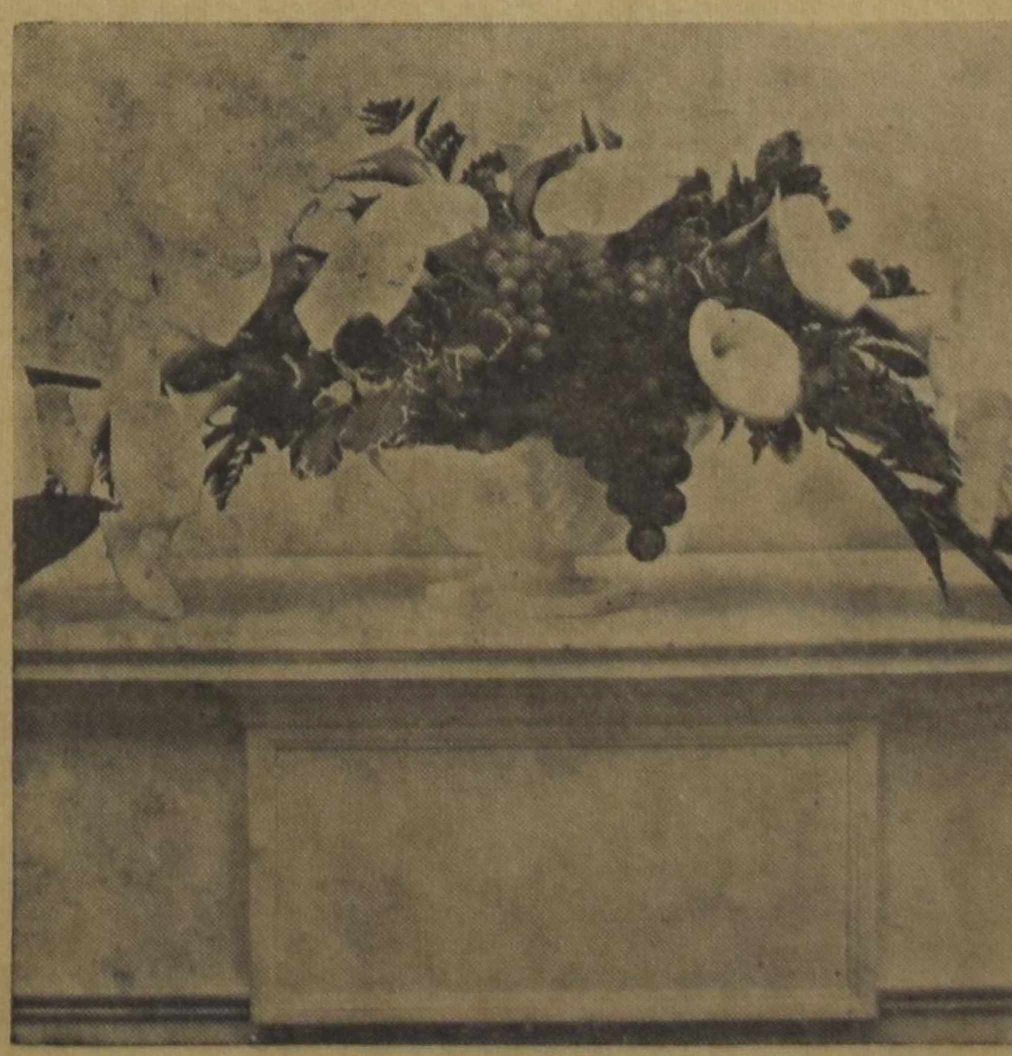

GREAT FORMALITY is achieved with most formal of all flowers the Calla Lily seen here in a hexagonal Milk Glass container by Anchor Hocking. Mixed with black grapes, this "Half-Circle" arrangement is ideal for a mantelpiece or formal hall console. Many professional florists find the Cally Lily the easiest flower to work with, name Roses as another choice.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wanted:

SINGLE BOY

to work on a dairy farm in the Fraser Valley, B.C. Preferably Christian Reformed. Write to Mr. M. Brink, 5736 Chadsey Rd., Sardis, B.C. Phone 823-6132.

The Calvin Memorial Christian School of St. Catharines, Ont. needs

$80,000.00

to finance its extension project. 6% interest, or less, paid annually. For information please contact Mr. A. Vandermey, 319 Scott St., St. Catharines, Ont., or phone 684-0617 area code 416.

SUMMER RESORT

Blink Bonnie housekeeping cottages, 4 miles past Coboconk on Hwy. 35. Shallow beach, boats, $40-$60 weekly. Open May 21. Henry Vegter, 6 Colton Ave., St. Catharines, Ont.

For rent:

LARGE BED-SITTING ROOM

in quiet Hamilton district for young lady over 25. Use of bath and kitchen. Walking distance from downtown Chr. Ref. Church and St. Joseph's Hospital. Call Mrs. Groen at JA 8-3588.

With thanks to our Lord we are happy to announce the birth of our son

GERALD BRUCE

Berend and Hannah Veld.

A brother for
Albert.
Trudy.
Kerry.
Benny.
Joann.

March 25, 1966.

R.R. # 3, Moorefield, Ontario.

We gratefully announce that the Lord of life has entrusted to our care a daughter

EVELYNN DENISE

April 14, 1966.

Gordon & Eleanor Spykman.
Steven Joel.
Erik David.
Donald John.
Gary James William.

928 Calvin Avenue, SE,
Grand Rapids, Michigan.

Gerald and Margaret Vander Kooi thank God, the Creator of Life, for the safe arrival of their baby daughter

YVONNE MICHELLE

A sister for Aileen and Teresa.

April 4, 1966.

1981 Deanhome Rd.,
Clarkson, Ont.

Wanted:

A BREAD AND PASTRY BAKER

Good wages. Phone 822-4751 or write to: S. Griffioen, 154 Glasgow St. N., Guelph, Ont.

diary of anne frank

presented by

hamilton district christian high school

on

april 27, 28, 29

at

southmount auditorium

DIRECTOR
MR. A. ROMKEMA

ASS. DIRECTOR
NEL KLEIN

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor
Commisioner for taking Affidavits
•
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797
•
139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

S REALTOR
struik
JOHN
REAL ESTATE
964 Albion Rd. at Thistletown Plaza, Rexdale
741-4404
"The name which stands for Service, Satisfaction, Saving and . . . Sold"

Yearbooks
of the
Christian Reformed Church
NOW AVAILABLE
If your order is not in, send it by return mail.
The address for
Books - Bibles
Printing - Duplicating
Philips Recording
Speelman's Bookhouse
10 Golfdown Drive,
REXDALE, ONTARIO
741-6563

CROSS WORD PUZZLE

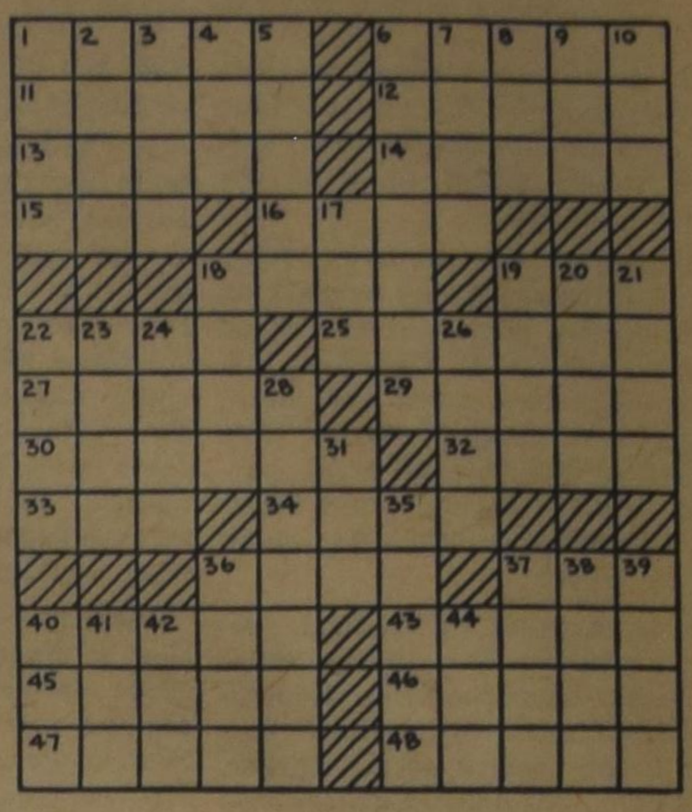

ACROSS
1. Twig
6. Call out
11. Solo
12. Concise
13. Conducts
14. Vigilant
15. Gamin
16. Convenes
18. Fr. Guiana tribesman
19. Dowel
22. Dip out, as liquid
25. Pen
27. Corundum
29. Loop
30. Teamed, like delinquents
32. Delayed
33. Reserved
34. Misplace
36. Soared
37. Game piece
40. City in the UAR
43. Effigy
45. Permit
46. Oriental water wheel
47. Mild
48. Lively dance

DOWN
1. —— of the earth
2. Entreaty
3. Street or highway
4. Neighbor of Ill.
5. Plasterlike material
6. Depot
7. Cuts, as wood
8. Domesday Book money
9. River in Wales
10. Golf mound
17. Business abbreviation
18. Ice mass
19. Malayan boat
20. Bridge position
21. One kind of club
22. Supports
23. Oriental nurse
24. Repudiate
26. Part
28. Lemon-colored
31. A deer wife
35. The music of Goodman, Shaw and Miller
36. Out of
37. Fertilizer
38. Exchange premium
39. Wagon tongue
40. Metered vehicle
41. Neighbor of Miss.
42. Sick
44. Extinct bird

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(66)

In Olney the shattering events which were reshaping a hemisphere were discussed and regarded against the background of personal, poignant issues: summer and winter, spring and fall: a bitter winter with snow clogging the roads and stopping the stages; a damp spring with water lying on the meadows and flooding into cellars. Lace-makers from the youngest to the aged could scarcely make their purple hands thread the intricate maze of bobbins. Many of them, according to their pastor, "starve with cold even when abed". With prices high and the tale of lace low, a gaing of men gathered outside the Bull, set upon and overturned a wagon loaded with flour. Putrid fever took more than its usual toll and together with consumption saw to it that families had to rear only a quarter of the children they produced.

On the whole Olney was no worse off than it had been, and better tended than most parishes in the kingdom. The hungry sheep looked up and were fed spiritually; their shepherd was also concerned with their material food. While he had money by him he was liberal; when that failed, he had no hesitation in applying for needy souls to his wealthy friends. In and out of dark, reeking cottages, where sometimes three funerals followed one another swiftly in one family, he went with what aid and consolation his compassion and not untried faith could proffer. Individual joys and problems, as well as sorrows, he took upon himself. Individual sins and the larger sins of mob violence and unruliness caused him twofold grief, both for victim and culprit.

At the Vicarage, against the steadily glowing background of unchanged love, many changes took place: young George Catlett's strange obsession of covetousness and fear ended in an early grave . . . John and Mary, disregarding her father's fears that his middle-aged children would not be able to understand a child, immediately adopted five-year-old Betsey, who became the pet of the household and of Orchard Side. . . . Mr. Catlett himself grew gravely ill and Mary, called to his side, found herself three wintry months away from John, enmeshed in the problems of persuading her father to come to Olney, of selling his business and her childhood home, making arrangement after frustrated arrangement to convey the sick man across three counties in the depth of winter. . . . Then John went up to London to have a tumour cut out of his thigh . . . on his return Mary, weighed down by this last pressure on long over-wrought emotions, collapsed and kept her room for a month with the most serious attack of her undiagnosable illness since they had come to Olney . . . nor did it entirely lift, but left her liable to seizures brought on by any extreme noise or unusual alarm. . . . Mr. Catlett, having survived his uprooting for a tranquil eighteen months, died in a state of happy faith, which had in his later years been increasing so that his children scarcely recalled the hard-headed Conformist, scrupulous of appearance and suspicious of John's Methodism. . . . Betsey was sent to school in Northampton. . . .

John's circle of influence and acquaintance grew, indifferently including all parties and denominations. Five publications had already made his name known and respected and detested as far as Holland and America . . . one of these, the **Review of Ecclesiastical History**, in spite of Cowper's preference for his style to that of Gibbon, he considered himself incapable of completing and produced unfinished . . . the hostile increased in hostility but the sincere found their hostility melting beneath his disinterested candour . . . a lifelong friendship was commenced with the Congregational minister of Newport Pagnell, Reverend William Bull, of whom Mary, who like everyone to look up to her dearest John and saw no reason for John to look up to anyone, said: "I think Mr. Bull is your pope" . . . from a very different origin came his friendship with the unbelieving incumbent of Weston, Reverend Thomas Scott, whose contempt and dislike of John's views was unwillingly coupled with admiration of his pastoral faithfulness; for John had several times walked miles to visit a dying couple in Mr. Scott's parish, whom he had neglected. Failing in a deliberate attempt to involve John in theological dispute, he was much later driven secretly to seek his companionship and advanced under his instruction to conversion and to a powerful Evangelical ministry. . . .

With Orchard Side there was still almost daily intercourse. William's violence had not recurred and apart from his obsession — which he never forgot nor let his closest friends forget — his reason was clear and incisive. He smiled often if he seldom laughed: at Betsey, his Laughing Lady, for whom he made nonsense rhymes and child's furniture; at the antics of his two guinea pigs and later his three tame leverets; at Mary and Mrs. Unwin during their eager conferences about their respective gardens; and at John who lent him books — Cowper never bought any and owned no more than half a dozen — discussed news current in the political, social and literary world, and, while he waited for the claud to lift from his friend's spirit, was glad of anything which took his interest. It was he, too, who encouraged the indifferent Cowper with suggestions for poems, and urged him to take up painting; he who made repeated efforts to break through his curtained life by enlarging his circle of acquaintance. . . .

In October of '77 the worst of Olney's frequent fires broke out a few hundred yards from the Vicarage and, had the night been windy, most of the thatched village would have been destroyed. The Newtons, who were in London, hurried home. John raised, largely among his London friends, a fund of two hundred pounds to help the families of the twelve demolished houses. The catastrophe was serious enough to alarm the thoughtful, and Newton thought that an opportunity for which he had waited had arrived.

"Should you not be wise to cancel the preaching service this evening?" asked Cowper, as John, pulling out his watch, waited for Mary to take that signal for leaving the Orchard Side tea-table.

"Because Thursday falls on Guy Fawkes' Day?" asked John, with rather forced surprise.

"You know how they celebrate in Olney," said Mrs. Unwin quietly. "The excitement has been growing all day."

"Yes." He knew. The year before, a drunken mob had raped a poor woman till she died on the street. Their milder pleasure was to roam the town, breaking windows in the houses where the regulation candle failed to show. "Especially for that reason I intend to hold the service, though in any case I should not feel justified in cancelling it for fear of man. But some of the weak of my flock may come who would otherwise be induced into the gin-shop. And the very service may act as a restraint. Besides, I carried out the wishes of Council in proclaiming on Sunday a ban on candles in the windows. And I think the recent fire has sobered them sufficiently to give heed."

If his wife and his friends thought him over-sanguine, they saw no point in discouragement. Attendance as the service was thinner than usual, but early darkness kept away those who came from neighbouring villages in the spring and summer, and doubtless prudence had restrained some of his regular parishioners. Besides — John faced the fact — the attendance at all his services, including the children's meetings, was not what it had been. Curiosity to see and hear him had brought many indifferent, in the early days of his ministry. Curiosity had kept them coming to see one change after the other and to gape at the strangers who crowded around their strange parson. But curiosity had been sated and replaced by resentment at the plainness of his preaching and at the consistent rebuke of his public life, so different from the negligent, fox-hunting parsons of many parishes.

Still it was a good service, and the streets, when the congregation dispersed from the church doors into the dark familiar ways, were still fairly quiet. John and Mary gathered the members of their menage, Sally and Peggy and Phoebe, and crossed Mill Road to the Vicarage.

Supper was almost over when John heard the first sounds, the first distant unmistakable sounds of a gathering mob apparently emerging from the village's many public-houses. He raised his voice slightly and knew that he had given away his design, knew too that his wife had heard, by the swift response and the brighter than her usual brightness of voice. Their habit of family prayers furnished an excuse for music, and in the presence of her three maids Mary rose to the occasion, playing the harpsichord and kneeling composedly beside her chair. John, who had vigorous opinions about overlong sermons — "a weariness of mind in prayer and the thought still returning: 'When will you have done?' is worse than unpleasant" — was sure that his fellow-worshippers were not wearied by this one. His petitions, punctuated by distant bursts of laughter more ominous than the shouting which followed, by unintelligible song, by crashes and thudding, voiced their fears to the Father, prayed for their misguided townsmen, thanked Him for past mercies, and placed themselves and other believers in His care.

The noise had dulled by the time they rose from their knees. The rioters had apparently swung to the far end of town on some nefarious errand. John, whose memory had reminded him that, with his natural propensities, he would have been a leader in such mischief, smiled at the sober women.

"Sally, Phoebe, it's time for bed. You too, Peggy. My Dear, if you will go up I shall watch here for a while."

"Mr. Newton, Sir," said Phoebe, "mightn't you let I put a candle in the window — to be on the safe side as it might be?"

"They don't like you speaking against the candles, Sir," contributed Sally, "and that's a fact."

"Now how can I put a candle out when the Council decided against it?" asked John gently. "It has never been my practice and this year less than any other should I do it. Was that a knock?"

"Go to the door, Peggy," said Mary.

"I'll go myself," said John as Peggy hesitated; but when he reached the hall doorway he saw that his wife was close behind him. "Why, Richard, what brings you here at this hour? Come in."

Richard Stamford removed his hat, came in, pulled his forelock to Mary, and burst into swift agitated speech.

"It's to warn you, Parson. They're coming here. 'Let's go for Vicar', they said. 'He'll put a candle in his window or pay for the smashing of them', they said. 'Lots of windows to smash at Vicarage', they said. They're worse'n I've ever seen 'em, Sir. Satan himself might be at their head only, God have mercy on him, it's Tom, my own half-brother. I'll help you, Parson, whatever you do."

The fighting blood which had staked his life against drunken mutineers and insurgent slaves coursed unexpectedly in John's veins. This time, he felt, more than physical life, more even than her life, was at stake. This mob of his own parish should not think that a man of God was afraid of them, he who talked about the Name of Jesus was able to drive away fear.

"I must go out to speak with them," he said.

"John, you won't!" She never called him John in front of servants and strangers. The omission indicated her intensity of feeling even more than the almost angry cry which did not sound like her voice at all.

He spoke reasonably.

"My Dear, I shall be in no danger. Individually these men know me and in some sense respect me."

"These aren't individuals. And they're drunk, mad with drink. John, if you love me, you won't go."

"Madam is right, Parson. These chaps are beside themselves. They'll do in a mob what they'll never believe next day."

"Are our friends at Orchard Side safe?"

"Orchard — oh, yes, Sir. I never heard mention of them. The Squire keeps himself to himself, you see, and they feel a bit queer about him, seeing he isn't quite — They'll be all right. Listen. They're coming this way now."

The scattered sounds were welded into a bar of sound — the sound of a steady roar coming nearer. They had crossed Market Square, John thought, and come into Bridge Street; they were nearing his corner.

"Mary." She was clinging to him and he dared not look at her, for he knew that those piteous eyes would shrivel his resolution. "The Lord will protect me. You have heard of the angry mobs Mr. Wesley has braved. You would not have your husband a coward?"

"My head, my head," she cried suddenly and leaned heavily against him, shaking so violently that she would have fallen, if he had not caught her. "John, it will kill me if you go. Promise."

John carried her into the drawing room, praying silently. His eyes, as he laid her on the sofa, met Richard's.

"I came with a thought, Sir, if you'll take it. Tom, he won't hurt me, even if he does call me Methody and St. Dick. Now if you was to send me with a message like and a shilling, it'd buy his protection."

John's heart revolted. A soldier of the Cross buying protection from the enemy!

To be continued.)